ഭാഗം 4

സ്മൃതി സംവേദനം

(പരുമല തിരുമേനിയുടെ കാലിക പ്രസക്തി)

ഓർത്തഡോക്സ് സഭയും പരിശുദ്ധന്മാരും

ഫാ. റ്റി.ജെ. ജോഷ്വ

പരിശുദ്ധ സഭയുടെ ഒരു സംജ്ഞ പരിശുദ്ധന്മാരുടെ സമൂഹം എന്നാണ്. ക്രിസ്തീയസഭയുടെ നിഴലായിരുന്ന യിസ്രായേലിന് ഈ നാമം നല്കപ്പെട്ടിരുന്നതായി പഴയനിയമം സാക്ഷിക്കുന്നു. "നിങ്ങൾ എനിക്കു ഒരു പുരോഹിതരാജത്വവും വിശുദ്ധജനവും ആകും" (പുറ. 19:6) "സഭ ഒട്ടൊഴിയാതെ എല്ലാവരും വിശുദ്ധരാകുന്നു." (സംഖ്യ. 16:3) "അവരെ വിശുദ്ധജനമെന്നും യഹോവയുടെ വിമുക്തരെന്നും വിളിക്കും." (യെശ. 62:12) പുതിയ യിസ്രായേലാകുന്ന ക്രിസ്തീയസഭയെ വിശുദ്ധ ജനമെന്ന് പുതിയ നിയമത്തിൽ വിശേഷിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. (1 പത്രോ. 2:9) പൗലോസ് ശ്ലീഹായുടെ കത്തുകളിൽ ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസികളെ പൊതുവായി സംബോധന ചെയ്തിരിക്കുന്നത് "വിശുദ്ധർ" എന്നാണ് (1 കൊരി. 1:4, എഫേ. 1:1).

1. വിശുദ്ധർ എന്നതിന്റെ അർത്ഥം

സൈന്യങ്ങളുടെ ദൈവമായ യഹോവ "പരിശുദ്ധൻ" എന്നു സ്തുതിക്കപ്പെടുന്നു. അവിടെ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ള "കാദോഷ്" എന്ന എബ്രായ പദത്തിന്റെ അർത്ഥം സാമാന്യമായതിൽനിന്നു ഭിന്നവും വ്യതിരിക്തവുമെന്നാണ്. (ഇതിനു സമാനമായ സുറിയാനി പദം "കാദീശ്" എന്നാകുന്നു) ദൈവം മറ്റെല്ലാവരിൽനിന്നും, മറ്റെല്ലാറ്റിൽനിന്നും വിഭിന്നനും വ്യതിരിക്തനുമാണ്. അതാണ് ദൈവം പരിശുദ്ധൻ എന്നു പറയുമ്പോൾ അർത്ഥമാക്കുന്നത്. അവിടുന്ന് എല്ലാറ്റിൽനിന്നും വേർതിരിഞ്ഞ് എല്ലാറ്റിനും അതീതനായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. അതുകൊണ്ട് ദൈവസന്നിധിയിൽ നില്ക്കുന്ന സെറാഫുകൾ "സൈന്യങ്ങളുടെ യഹോവ പരിശുദ്ധൻ, പരിശുദ്ധൻ,

പരിശുദ്ധൻ" (യെശ. 6:3) എന്ന് അനവരതം പ്രകീർത്തിക്കുന്നു.

ദൈവം പരിശുദ്ധനാകയാൽ ആ ദൈവത്തിനുവേണ്ടി വേർതിരിക്കപ്പെട്ട് സമർപ്പിക്കപ്പെടുന്ന വ്യക്തികളും സമൂഹവും വിശുദ്ധരാകുന്നു. അങ്ങനെയാണ് യിസ്രായേൽ വിശുദ്ധജനമായത്. അതേ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസികളും വിശുദ്ധരെന്നു വിളിക്കപ്പെടുന്നത്. പുതിയനിയമകാലത്ത് സഭയിലെ അംഗങ്ങളെ മുഴുവനായി സംബോധന ചെയ്തിരുന്നത് "വിശുദ്ധന്മാർ" എന്നായിരുന്നു. (അ.പ്ര. 9:13) അവരെല്ലാം പുണ്യപൂർണ്ണത പ്രാപിച്ചവരെന്നോ ധാർമ്മികമായ ഔന്നത്യത്തിൽ തികഞ്ഞവരെന്നോ അർത്ഥമാക്കിയിരുന്നില്ല. അവർ ദൈവത്താൽ വിളിച്ചു വേർതിരിക്കപ്പെട്ടവരും ദൈവത്തിനായി സമർപ്പിക്കപ്പെട്ടവരുമാണെന്നു മാത്രമേ വിവക്ഷയുള്ളു.

നാമിതുവരെ കണ്ടത് ദൈവം മാത്രം പരിശുദ്ധനെന്നാണ്. (കുർബാനയിൽ വിശ്വാസികൾ പ്രതിവാക്യമായി പറയുന്നു: "പരിശുദ്ധനായ ഏകപിതാവും പരിശുദ്ധനായ ഏകപുത്രനും, പരിശുദ്ധനായ ഏകറൂഹായും മാത്രം പരിശുദ്ധനാകുന്നു") ആ ദൈവത്തോട് ബന്ധപ്പെട്ട് ആ ദൈവത്തിനായി സമർപ്പിക്കപ്പെടുന്നവരും വിശുദ്ധരെന്ന സംജ്ഞയ്ക്ക് അർഹരാകുന്നു എന്നാണ്.

2. ചിലരെ "പരിശുദ്ധന്മാരെന്നു" വേർതിരിച്ചു പരിഗണിക്കുന്ന പതിവ് എങ്ങനെ ഉണ്ടായി?

ഈ ചോദ്യം സ്വാഭാവികമായി ഉയരുന്ന ഒന്നാണ്. നവീകരണവിശ്വാസികൾ ഇതു ശക്തമായി ഉന്നയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇവിടെ ചരിത്രപരമായ അന്വേഷണമാണ് വേണ്ടത്. ആദിമനൂറ്റാണ്ടുകളിൽ ക്രിസ്തീയ സഭയ്ക്ക് രൂക്ഷമായ മതപീഡനം നേരിടേണ്ടിവന്നു. അന്ന് അനേകം സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ വിശ്വാസത്തിനുവേണ്ടി വീറോടെ പോരാടി വീരചരമം വരിക്കുകയുണ്ടായി. അങ്ങനെ രക്തസാക്ഷിചരമം അടഞ്ഞവരെ പ്രത്യേകം ആദരിക്കുകയും അവരുടെ ചരമവാർഷികം ബഹുമതിപൂർവം ആചരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പതിവുണ്ടായി. ഇക്കാര്യത്തെപ്പറ്റി സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ രചനകൾ സാക്ഷിക്കുന്നു. മശിഹായ്ക്കുവേണ്ടി ജീവൻ ത്യജിച്ച്, അവിടുത്തെ നിത്യജീവനിൽ ഭാഗഭാക്കുകളായ മഹൽവ്യക്തികളുടെ ഓർമ്മ കൃതജ്ഞതയോടും സന്തോഷത്തോടും സഭ ആചരിച്ചു.

രക്തസാക്ഷികളെ മാത്രമല്ല, രക്തസാക്ഷിത്വം വരിച്ചില്ലെങ്കിലും മശിഹായ്ക്കുവേണ്ടി പീഡയനുഭവിച്ച മറ്റു വിശ്വാസപ്രഘോഷകരെയും, രക്ത

സാക്ഷിത്വത്തിന്റെ ചൈതന്യത്തോടെ താപസജീവിതം നയിച്ച് കടന്നു പോയ ധന്യാത്മാക്കളെയും മേൽപ്പറഞ്ഞ പ്രകാരം അനുസ്മരിക്കപ്പെടുന്നവരുടെ ഗണത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തി. ഏതാണ്ട് മൂന്നാം നൂറ്റാണ്ടുമുതൽ ഇപ്രകാരം രക്തസാക്ഷികളെയും, പീഡയനുഭവിച്ച വിശ്വാസപ്രഘോഷകരെയും നിഷ്ഠാപൂർവം താപസജീവിതം നയിച്ചവരെയും സമാദരിക്കുവാനും അനുസ്മരിക്കുവാനും തുടങ്ങി. എന്നാൽ അവരെ “പരിശുദ്ധന്മാരെന്നു” പ്രഖ്യാപിക്കുന്ന ഔപചാരിക പ്രക്രിയകളൊന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എങ്കിലും വിശ്വാസികൾ അവരുടെ മദ്ധ്യസ്ഥത അപേക്ഷിക്കുന്നതായി ചരിത്രസാക്ഷ്യമുണ്ട്.

റോമൻ കത്തോലിക്കാസഭയിലാണ് പരിശുദ്ധന്മാരായി പ്രഖ്യാപിക്കുന്ന പ്രക്രിയ ആരംഭിച്ചത്. അതുതന്നെ പത്താം നൂറ്റാണ്ടിനുശേഷം മാത്രം. ഇത്തരത്തിലുള്ള പ്രഥമ സംഭവം എ.ഡി. 973-ൽ ഔഗ്സ്ബുർഗിലെ മെത്രാനായിരുന്ന ഉഡാൽറിക്കൂസിനെ പതിനഞ്ചാം ജോൺ മാർപ്പാപ്പ, പരിശുദ്ധനായി പ്രഖ്യാപിച്ചതാണ്. ഈ കാലഘട്ടംമുതൽ വിശുദ്ധപദപ്രഖ്യാപനപ്രക്രിയ കുറെക്കൂടി വ്യവസ്ഥാപിതമായി. അതിനു പ്രത്യേക മാനദണ്ഡങ്ങളും നടപടിക്രമങ്ങളും നിർവചിക്കപ്പെട്ടു. ആ നടപടികൾ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതിനായി പ്രത്യേക സമിതി പ്രവർത്തിക്കുന്നു. ആ നടപടികളെപ്പറ്റിയൊന്നും ഇവിടെ ചർച്ച ചെയ്യേണ്ട ആവശ്യമില്ല.

ഓർത്തഡോക്സ് സഭാപാരമ്പര്യത്തിൽ ഇപ്രകാരമുള്ള ഔദ്യോഗിക പ്രഖ്യാപന പ്രക്രിയകൾ അജ്ഞാതമായിരുന്നു. എന്നാൽ ആരാധനാക്രമങ്ങളിൽ ഓർക്കപ്പെടുന്ന പുണ്യാത്മാക്കൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവരുടെ മദ്ധ്യസ്ഥതയിൽ വിശ്വാസികൾ ആശ്രയിക്കയും ചെയ്തിരുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള നാലു ഗണങ്ങളാണുള്ളത്. 1. ശ്ലീഹന്മാർ. അവരെപ്പോഴും അനുസ്മരിക്കപ്പെട്ടു. 2. രക്തസാക്ഷികളായ സഹദേന്മാർ. 3. കഠിനപീഡകൾ നേരിടേണ്ടിവന്നിട്ടും സത്യവിശ്വാസത്തിൽ ഉറച്ചുനിന്ന മൗദ്യാനന്മാർ. 4. അത്ഭുതസിദ്ധികൊണ്ടും ജീവിതവിശുദ്ധികൊണ്ടും തപോനിഷ്ഠകൾകൊണ്ടും പുണ്യവാന്മാരായി അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ള പരിശുദ്ധന്മാർ. പരിശുദ്ധന്മാരായി അംഗീകരിക്കുന്നതിന് നടപടിക്രമങ്ങളോ സഭയുടെ ഔദ്യോഗികപ്രഖ്യാപനങ്ങളോ ഒന്നും ആവശ്യമുള്ളതായി ഓർത്തഡോക്സ് സഭകൾ ചിന്തിച്ചിരുന്നില്ല. വിശ്വാസികളുടെ സാക്ഷ്യവും അംഗീകരണവുമാണ് പ്രധാനം. അവരുടെ അനുഭവത്തിലും വീക്ഷണത്തിലും ചിലരെ പരിശുദ്ധന്മാരായി അവർ അംഗീകരിച്ചു. ആദ്യം അതു പ്രാദേശികതലത്തിൽ മാത്രമായിരുന്നു. പിന്നീട് സാർവ്വത്രിക സമ്മിതി ലഭിക്കുകയാണുണ്ടായത്.

റോമ്മാസഭയുടെ സ്വാധീനത്താലും, ആ സഭാനടപടിയെ അനുകരിച്ചും റഷ്യൻ ഓർത്തഡോക്സ് സഭയിൽ പത്തൊൻപതാം നൂറ്റാണ്ടു മുതൽ പലരെയും "പരിശുദ്ധന്മാരായി" പ്രഖ്യാപിക്കുന്ന പതിവു കടന്നുവന്നു. പക്ഷേ കത്തോലിക്കാസഭയിലേതുപോലുള്ള വ്യാമിശ്രങ്ങളായ നടപടിക്രമങ്ങൾ അവിടെയില്ല. സുറിയാനി സഭാപാരമ്പര്യത്തിൽ മേൽ പറഞ്ഞ തരത്തിലുള്ള നടപടിക്രമങ്ങൾ ഒന്നും ഉണ്ടായിരുന്നതായി അറിവില്ല. ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടുവരെ മലങ്കരയിലും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. പരുമല കബറടങ്ങിയിരുന്ന മാർ ഗ്രീഗോറിയോസിനെ 1947-ൽ പരിശുദ്ധനായി പ്രഖ്യാപിച്ച ഒരു സംഭവം മാത്രമേ മലങ്കരയിൽ നടന്നിട്ടുള്ളു. മറ്റു ചില സഭാപിതാക്കന്മാരെ പരിശുദ്ധന്മാരായി പ്രഖ്യാപിക്കണമെന്ന ആവശ്യമുയർന്നപ്പോൾ അങ്ങനെ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നതിനു ചില നടപടിക്രമങ്ങൾ ക്രോഡീകരിക്കുകയുണ്ടായി. ജീവിതവിശുദ്ധിയിലും സുകൃതജീവിതത്തിലും ഔൽക്കൃഷ്ട്യം പ്രാപിച്ചവരായിരിക്കണം. അവർ ജീവിച്ചിരുന്നപ്പോഴുള്ള മഹത്വത്തെയും മരണാനന്തരം അവരുടെ മദ്ധ്യസ്ഥത മുഖാന്തരം ലഭിക്കുന്ന അത്ഭുതകരങ്ങളായ അനുഭവങ്ങളെയും കണക്കിലെടുക്കുന്നു.

3. പരിശുദ്ധന്മാരോടുള്ള മദ്ധ്യസ്ഥത

മൺമറഞ്ഞ പുണ്യചരിതരെ അനുസ്മരിക്കുകയും അവരുടെ ജീവിതമാതൃക പിന്തുടരുവാൻ വിശ്വാസികൾ പരിശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ പതിവ് യിസ്രായേല്യസഭയിലുണ്ടായിരുന്നു. അതാണ് ക്രിസ്തീയ സഭയിലേക്കും കൈമാറിവന്നത്. എബ്രായലേഖനം പതിനൊന്നാം അദ്ധ്യായത്തിൽ ധീരമായി വിശ്വാസജീവിതം നയിച്ച വീരനായകരെ ഓർക്കുന്നു.

അവരെ ഓർക്കുന്നതോടൊപ്പം അവരുടെ മദ്ധ്യസ്ഥത അപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പതിവിനെപ്പറ്റി ഓറിഗാൻ (എ.ഡി. 185-254) പരാമർശിക്കുന്നു. രക്തസാക്ഷികളുടെ കബറിടങ്ങളോടു ചേർന്ന് ദൈവാലയങ്ങൾ പണിയുന്ന രീതി ആദിമസഭയിലുണ്ടായിരുന്നു.

പരിശുദ്ധന്മാരുടെ ഗണത്തിൽ വിശുദ്ധ കന്യകമറിയാമിനു പ്രത്യേകമായ സ്ഥാനമുണ്ട്. എപ്പോഴും ആദ്യമായി മാതാവിനെയാണ് അനുസ്മരിക്കുന്നത്. "ഇതു മുതൽ സകല തലമുറകളും എന്നെ ഭാഗ്യവതി എന്നു വാഴ്ത്തും" എന്നുള്ള പ്രവചനത്തിന്റെ പൂർത്തീകരണമാണ്. മാതാവിന്റെ ഔന്നത്യത്തിനു കാരണം അവളുടെ സ്വഭാവമഹിമമാത്രമല്ല, ക്രിസ്തുവിന്റെ രക്ഷണീയ കർമ്മത്തിൽ മറ്റാരെയുംകാൾ സഹകരിച്ചത് പരിശുദ്ധ കന്യകമറിയാമാണ്. അതിനാൽത്തന്നെ അവൾ നമ്മുടെ പ്രത്യേക ആദ

രവിനർഹയാകുന്നു. അവളുടെ മദ്ധ്യസ്ഥതയ്ക്ക് നാം പ്രഥമപരിഗണന കല്പിക്കുന്നു.

പാശ്ചാത്യസഭകളിൽ പ്രചുര പ്രചാരമുള്ള അപ്പോസ്തോല വിശ്വാസ പ്രമാണത്തിൽ, "വിശുദ്ധന്മാരോടുള്ള സംസർഗ്ഗത്തിൽ ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു" (I believe in the communion of Saints) എന്ന് ഏറ്റു ചൊല്ലാറുണ്ട്. എങ്കിലും ജീവിതാനുഭവത്തിൽ അതു കൈവരുത്താറില്ല. ചിലർ അതിനെ "ജീവനുള്ള വിശ്വാസികളുമായി പുലർത്തുന്ന കൂട്ടായ്മയായി" വ്യാഖ്യാനിക്കാറുണ്ട്. ഓർത്തഡോക്സ് സഭകളിൽ, ആരാധന എന്നു പറയുന്നത് വാങ്ങിപ്പോയ വിശുദ്ധന്മാരോട് ഒരുമിച്ചു നടത്തുന്നതാണ്. വിശുദ്ധന്മാരുടെ സംസർഗ്ഗം പൂർത്തീകരിക്കുന്ന രണ്ടു ഘടകങ്ങളാണ് അവർക്കുവേണ്ടിയുള്ള പ്രാർത്ഥനയും, അവരുടെ മദ്ധ്യസ്ഥതയും.

ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവർക്കുവേണ്ടി അന്യോന്യം മദ്ധ്യസ്ഥ പ്രാർത്ഥന നടത്തുന്നതിനെ ആരും ചോദ്യം ചെയ്യുന്നില്ല. അങ്ങനെ ചെയ്യേണ്ടത് ഒരു ക്രിസ്തീയ ധർമ്മമായി പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. വാങ്ങിപ്പോയവർ നമുക്കുവേണ്ടി അപേക്ഷിക്കുമെന്നുള്ള വസ്തുത നവീകരണ സഭക്കാർ വിസ്മരിക്കുന്നു. "ഞങ്ങൾക്കു വേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കണമേ" എന്നപേക്ഷിക്കുന്നതുതന്നെ വേദവിപരീതമായി അവർ കരുതുന്നു. എന്നാൽ വാങ്ങിപ്പോയ പിതാക്കന്മാർ സജീവരാണെന്നും അവർ അഹോരാത്രം, അവിശ്രാന്തം ദൈവത്തെ ആരാധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്നും വെളിപാടു പുസ്തകം സാക്ഷിക്കുന്നു (7:14-15).

പരിശുദ്ധന്മാരോടുള്ള മദ്ധ്യസ്ഥ പ്രാർത്ഥനയ്ക്ക് എതിരായി ഉന്നയിക്കുന്ന പ്രധാന വാദം, പൗലോസിന്റെ ഒരു വാക്യമാണ്: "ദൈവം ഒരുവനല്ലോ; ദൈവത്തിനും മനുഷ്യർക്കും മദ്ധ്യസ്ഥനും ഒരുവൻ." (1 തീമോ. 2:5) യേശുക്രിസ്തുവാണ് ഏക മദ്ധ്യസ്ഥൻ എന്നു സ്പഷ്ടമായി പറഞ്ഞിരിക്കുമ്പോൾ മറ്റു മദ്ധ്യസ്ഥന്മാരുടെ (പരിശുദ്ധന്മാരുടെ) പ്രസക്തിയെന്താണ്? അവരുടെ ആവശ്യം എന്താണ്? എന്നിങ്ങനെ ചോദ്യമുന്നയിക്കുന്നു. പൗലോസിന്റെ ആശയത്തിനെതിരായിട്ടാണോ പരിശുദ്ധന്മാരുടെ മദ്ധ്യസ്ഥത അപേക്ഷിക്കുന്നത്? ഒരിക്കലുമല്ല. അപ്പോസ്തോലൻ പറഞ്ഞത്, ദൈവത്തെയും മനുഷ്യരെയും തമ്മിൽ അനുരഞ്ജനപ്പെടുത്തുന്ന കർമ്മം ക്രിസ്തു നിർവഹിച്ചു. അതിനു താൻ മാത്രമാകുന്നു യോഗ്യതയുള്ളവൻ. കാരണം അവിടുന്നു ദൈവവും, മനുഷ്യനുമായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ദൈവത്തെയും മനുഷ്യരെയും തമ്മിൽ അനുരഞ്ജിപ്പിപ്പാൻ പ്രാപ്തനാണ്. അക്കാര്യത്തിൽ മറ്റാരുടെയും പങ്കില്ല. അതുകൊണ്ട് അവിടുന്ന് ഏകമദ്ധ്യസ്ഥനാണ്. ആ മദ്ധ്യസ്ഥതയിലാണ് എല്ലാവരും ശര

ണപ്പെടുന്നത്.

ജീവിച്ചിരുന്നപ്പോൾ പ്രാർത്ഥനയിലും ജാഗരണത്തിലും തീക്ഷ്ണത യുള്ളവരും, ജീവിതവിശുദ്ധിയിലും സുകൃതാനുഭവത്തിലും നിഷ്ഠയു ണ്ടായിരുന്നവരും മരണാനന്തരം അധികമായ ദൈവികാനുഭവത്തിൽ തുട രുമെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. ലോകപരിമിതികൾ നീങ്ങിക്കിട്ടിയപ്പോൾ കൂടുതൽ പ്രാർത്ഥനാനിരതരായിരിക്കുമെന്നതിനു സംശയമില്ല. അങ്ങ നെയുള്ള ധന്യാത്മാക്കളോട് "ഞങ്ങൾക്കുവേണ്ടി അപേക്ഷിക്കണമേ" എന്നു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നത് തികച്ചും അർത്ഥവത്താണ്. യാക്കോബു ശ്ലീഹാ സാക്ഷിക്കുന്നു: "നീതിമാന്റെ (ഭക്തന്റെ) ശ്രദ്ധയോടുകൂടിയ പ്രാർത്ഥന വളരെ ഫലിക്കുന്നു" (5:16) പരിശുദ്ധന്മാരുടെ പ്രാർത്ഥന ഫലപ്രാപ്തി വരുത്തുന്നു എന്നുള്ളത് കേവലം ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമാണ്. മോശയും ഏലിയായും പ്രത്യേകം പ്രാർത്ഥിച്ച് മറ്റുള്ളവർക്ക് അനുഗ്രഹങ്ങൾ സംല ഭ്യമാക്കുന്നതായി കാണാം. പരിശുദ്ധന്മാരെ ആശ്രയിക്കാതെ വിശ്വാസി കൾക്ക് നേരിട്ട് യേശുക്രിസ്തുവിനോട് ബന്ധം പുലർത്തുകയും, ആവശ്യ ങ്ങൾ അറിയിക്കുകയും ചെയ്യാവുന്നതല്ലേ എന്നു ചോദിക്കാം. നിശ്ചയ മായും കഴിയും. അപ്രകാരം ചെയ്യേണ്ടതുമാണ്. എന്നാൽ നാം ഒറ്റപ്പെട്ട വരല്ല എന്നും, ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരത്തിന്റെ അവയവങ്ങൾ എന്ന നില യിൽ പരസ്പരം ബന്ധിക്കപ്പെട്ടവരെന്നും ഓർക്കുമ്പോൾ പ്രാർത്ഥനയിൽ അന്യോന്യം സഹായിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകത ബോദ്ധ്യമാവും.

ഉപസംഹാരം:

വിശ്വാസികളായ സഭാംഗങ്ങൾ എല്ലാവരും "വിശുദ്ധന്മാർ" എന്നു പുതിയ നിയമത്തിൽ വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, വിശ്വാസതീ ക്ഷ്ണതയിലും വിശുദ്ധജീവിതത്തിന്റെ മികവിലും മുന്നിട്ടു നിന്ന് പല സ്ത്രീപുരുഷന്മാരുമുണ്ടായിരുന്നു. അവരെ ആദരപൂർവ്വം അനുസ്മരി ക്കുകയും, അവരുടെ ഉത്തമദൃഷ്ടാന്തം പിൻപറ്റുവാൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതോടൊപ്പം അവരുടെ പ്രാർത്ഥനകളിൽ ശരണപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്ന പതിവ് ആദിമകാലം മുതൽതന്നെ സഭയിൽ നിലവിൽ വന്നു. പുരാതനസഭകൾ ആ പാരമ്പര്യം ഇന്നും തുടർന്നു വരുന്നു.

❑

പരിശുദ്ധിയുടെ പരിമളം

ഫാ. ഡോ. കെ. എം. ജോർജ്ജ്

"സമസൃഷ്ടങ്ങളെ ആരു നല്ലവണ്ണം സ്നേഹിക്കുന്നുവോ, അവനത്രെ ഉത്തമനായ ദൈവഭക്തൻ എന്തെന്നാൽ ദൈവം സൃഷ്ടിക്കുന്നതെല്ലാം നമുക്ക് സ്നേഹിക്കാനാണ്" – പരുമല തിരുമേനി

പ്രസിദ്ധ റഷ്യൻ സാഹിത്യകാരനായിരുന്ന ദസ്തയേവ്സ്ക്കിയുടെ 'കാരമസോവ് സഹോദരന്മാർ' അപൂർവ്വമായ ഉൾക്കാഴ്ചയും ആത്മീക ഭാവവുമുള്ള നോവലാണ്. അതിലെ ഫാദർ സോസിമ എന്ന സന്യാസിശ്രേഷ്ഠൻ ആഴമേറിയ ആത്മികതയുടെയും മനുഷ്യസ്നേഹത്തിന്റെയും പ്രതീകമാണ്. അദ്ദേഹം മരിച്ചപ്പോൾ ശവശരീരത്തിൽനിന്ന് സുഗന്ധം പുറപ്പെടുമെന്ന് ആളുകൾ പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നു. കാരണം, വിശുദ്ധരായ മനുഷ്യർ മരിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ അവരുടെ മൃതശരീരങ്ങളിൽനിന്ന് ദിവ്യപരിമളം പുറപ്പെടുമെന്നും അത് അവരുടെ വിശുദ്ധിയുടെ ഉരകല്ലാണെന്നും റഷ്യയിൽ പരമ്പരാഗതമായ വിശ്വാസമുണ്ടത്രേ. ഫാദർ സോസിമയുടെ ആത്മീക തേജസ്സിൽ അസൂയ പൂണ്ടിരുന്ന ദുർമുഖനായ മറ്റൊരു സന്യാസി അദ്ദേഹത്തെ തേജോവധം ചെയ്യാൻ തക്കം പാർത്തിരിക്കുകയായിരുന്നു. സോസിമയുടെ മൃതദേഹം വച്ചിരുന്ന മുറിയിൽനിന്ന് മൂക്കു പൊത്തിക്കൊണ്ട്, "ദുർഗന്ധ"മെന്ന് വിളിച്ചുപറഞ്ഞ് എടുത്തു ചാടി, ആളിളക്കി ബഹളമുണ്ടാക്കുന്ന ഈ സന്യാസിയെ ദസ്തയേവ്സ്കി ഭംഗിയായി ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. വിശുദ്ധിക്ക് വ്യക്തവും പ്രകടവുമായ അടയാളം തേടാനുള്ള ശ്രമം ക്രിസ്തീയ സഭയിൽ പലപ്പോഴും നടന്നിട്ടുണ്ട്. ബാഹ്യമായ ചില അത്ഭുത ലക്ഷണങ്ങൾ വച്ച് അളക്കുന്നതിലാണ് ജനങ്ങൾക്ക് താല്പര്യം.

ആരാണ് വിശുദ്ധർ? നിർവ്വചിക്കുക അത്ര എളുപ്പമല്ല. വ്യക്തികളെ

വിശുദ്ധന്മാരും ശുദ്ധിമതികളുമായി പ്രഖ്യാപിക്കാൻ പൗരസ്ത്യ സഭകൾ പൊതുവെ വിമുഖത കാട്ടുന്നു. കാരണങ്ങൾ പലതുണ്ട്. ഒന്നാമതായി, നമ്മുടെ ലോകത്തിൽ മറ്റെല്ലാം പോലെതന്നെ വിശുദ്ധിയും ആപേക്ഷികമാണ്. ഒരാളെ വിശുദ്ധനെന്ന് പ്രഖ്യാപിക്കണമെങ്കിൽ മറ്റൊരാളുമായോ മറ്റു പലരുമായോ താരതമ്യം ചെയ്യേണ്ടി വരുന്നു. ഈ താരതമ്യ ചിന്തയുടെ അടിസ്ഥാനം സുദൃഢമല്ല. കാലദേശങ്ങൾക്കനുസരിച്ചും വ്യക്തികളെ അപേക്ഷിച്ചും താരതമ്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കും. കേവല വിശുദ്ധി ദൈവത്തിനു മാത്രമുള്ളതാണ്. പക്ഷേ, അത് അപരിമിതമാണ്. ആപേക്ഷികതയ്ക്കും താരതമ്യത്തിനും അതീതവുമാണ്. അതുകൊണ്ട് ദൈവത്തിന്റെ വിശുദ്ധിയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഒരു വ്യക്തിയെ വിശുദ്ധനെന്ന് നിർണ്ണയിക്കുക എളുപ്പമല്ല. മാത്രവുമല്ല ദൈവത്തിന്റെ വിശുദ്ധി പൂർണ്ണമായി അറിഞ്ഞവർ ആരാണ്? ഒന്നിനെ മറ്റൊന്നുമായി താരതമ്യം ചെയ്യണമെങ്കിൽ രണ്ടും പൂർണ്ണമായി അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതല്ലേ?

രണ്ടാമതായി, ഒരു മനുഷ്യന്റെ വിശുദ്ധി നിർണ്ണയിക്കുക മറ്റു മനുഷ്യർക്ക് എളുപ്പമല്ല. എത്ര ഉൾക്കാഴ്ചയുള്ള വ്യക്തിക്കും മറ്റൊരു മനുഷ്യവ്യക്തിയുടെ ആന്തരിക വ്യാപാരങ്ങളെ പൂർണ്ണമായി വിവേചിക്കാനും നിർണ്ണയിക്കാനും സാധിക്കുകയില്ല. എത്ര വലിയ മനഃശാസ്ത്രജ്ഞനും മനുഷ്യമനസ്സിന്റെ കുറെ ഭാവങ്ങളെയും ചില വശങ്ങളെയും മാത്രമേ ഗ്രഹിക്കാനാവൂ. അത്ര ആഴമേറിയതും സങ്കീർണ്ണവുമാണ് മനസ്സ് എന്ന പ്രതിഭാസം. ഇതിലും അഗമ്യമാണ് ആത്മാവിന്റെ ചലനങ്ങൾ. ഒരു വ്യക്തിയെക്കുറിച്ചുള്ള മറ്റുള്ളവരുടെ നിർണ്ണയം ശരിയായിരിക്കാനുള്ള സാദ്ധ്യത പോലെതന്നെ തെറ്റായിരിക്കാനും സാദ്ധ്യതയുണ്ട്.

മൂന്നാമതായി, വിശുദ്ധിയെന്നത് നിരന്തരമായ വളർച്ചയും ആത്മീയ പുരോഗതിയുമാണ്. അത് ദൈവത്തിന്റെ അതുല്യമായ ഒരു ദാനവുമാണ്. ഒരു വ്യക്തി ഈ ലോകത്തിൽ ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന കുറെ വർഷങ്ങളിലെ അനുഭവത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ മാത്രം ആ വ്യക്തിയുടെ വിശുദ്ധി നിർണ്ണയിക്കുന്നതിൽ ചിലപ്പോൾ പാകപ്പിഴകളുണ്ടാകാം. ക്രിസ്തുവാകുന്ന തലയോളം വളർന്ന് ദൈവസദൃശന്മാരാകാൻ വിളിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവർക്ക് അപരിമിതമായ വളർച്ചയുടെ സാദ്ധ്യതയാണുള്ളത്. വിശുദ്ധന്മാരെന്ന് നാം കരുതുന്ന വ്യക്തികൾ ഈ നിരന്തരമായ ആത്മീയ വളർച്ചയെക്കുറിച്ച് പൂർണ്ണബോധമുള്ളവരാണ്. അതുകൊണ്ട് തങ്ങളെ സ്വയം കുറവുള്ളവരായി അവർ കാണുന്നു. മറ്റുള്ളവർ നല്കുന്ന 'വിശുദ്ധർ' എന്ന വിശേഷണം അവർ ഒരിക്കലും സ്വീകരിക്കയുമില്ല.

താത്വികമായി ഇങ്ങനെയൊക്കെപ്പറഞ്ഞാലും ചില പ്രത്യേക വ്യക്തികളുടെ ജീവിത വിശുദ്ധി നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയാകർഷിക്കുന്നു. അവരുമായി ഇടപഴകിയവരുടെയും ആത്മീക സംസർഗ്ഗം ചെയ്യുന്നവരുടെയും അനുഭവത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ അവരെ വിശുദ്ധരായി നാം അംഗീകരിച്ച് ആദരിക്കുന്നു. ക്രിസ്തീയസഭയിൽ വിശുദ്ധന്മാരും ശുദ്ധിമതികളുമെന്നറിയപ്പെടുന്നവർ ഇങ്ങനെ ദീർഘനാളുകൾകൊണ്ട് പൊതുവെ ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ സ്വീകാരവും സമ്മതവും നേടിയവരാണ്. ഔപചാരികമായ പ്രഖ്യാപനം കൊണ്ടല്ല അവർ വിശുദ്ധരാകുന്നത്. നേരേ മറിച്ച് വിശുദ്ധരായി ജനങ്ങൾ അംഗീകരിക്കയും സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ചിലരെ പിന്നീടു ചിലപ്പോൾ വിശുദ്ധരായി പ്രഖ്യാപിച്ചേക്കാം.

എല്ലാ വിശ്വാസികളെയും പൗലോസ് ശ്ലീഹാ വിശുദ്ധരെന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ദൈവത്തിന്റെ വിശുദ്ധിയിൽ പങ്കുചേരുവാൻ വിളിക്കപ്പെട്ടവർ, ക്രിസ്തുവിന്റെ രക്തത്താൽ വിശുദ്ധീകരണം പ്രാപിച്ചവർ എന്നൊക്കെയുള്ള അർത്ഥത്തിലാണ് അദ്ദേഹം ഈ പദം ഉപയോഗിക്കുന്നത്. തേജസ്സിന്മേൽ തേജസ് പ്രാപിച്ച് ക്രിസ്ത്വനുരൂപികളും അങ്ങനെ ദൈവസദൃശരുമാവുകയെന്നതാണ് വിശുദ്ധിയുടെ പാരമ്യതയായി സഭ പഠിപ്പിക്കുന്നത്. പക്ഷേ, ദൈവീകരണമെന്ന ഈ പരമാനുഭവം ഒരു നിശ്ചലമായ ബിന്ദുവിൽ അവസാനിക്കുന്നില്ല. മറിച്ച് അനുനിമിഷം ചലനാത്മകമായ, വികസ്വരമായ ഒരനുഭവമണ്ഡലത്തിലേക്കുള്ള പ്രവേശനമാണത്. നിസ്സായിലെ വി. ഗ്രീഗോറിയോസും മറ്റും പറയുന്നതുപോലെ 'അവസാനമില്ലാത്ത ആരോഹണ'മാണത്. അപ്പോൾ ഈയർത്ഥത്തിൽ, ഒരുവൻ 'വിശുദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടു' എന്നു ഭൂതകാലത്തിൽ പറയുവാൻ നമുക്ക് പ്രയാസമാണ്. 'വിശുദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു' എന്ന് തുടർച്ചയായ വർത്തമാന കാലത്തിലേ പറയാനാവൂ (ഈ ജീവിതത്തിനപ്പുറത്ത് ഭൂതകാലത്തിനും വർത്തമാന കാലത്തിനും പ്രസക്തിയൊന്നുമില്ലെങ്കിലും ഇവിടെ നമുക്ക് അങ്ങിനെ മാത്രമേ പറയാനാവൂ).

വിശുദ്ധിയെന്നത് ഒരേസമയം ദൈവത്തിന്റെ പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ദാനവും നമ്മുടെ ആത്മീക സാധനയുടെ ഫലവും ആത്യന്തികമായ ആത്മിക സാക്ഷാത്കാരവുമാണ്. വിശുദ്ധരായി പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നവരുടെ വിശുദ്ധി മനുഷ്യരാശിയുടെ പൊതുസമ്പത്താണ്. വിശുദ്ധന്മാർ തങ്ങൾക്കുവേണ്ടി കരുതാതെ, കർത്താവിനെപ്പോലെ ലോകത്തിനുവേണ്ടി സ്വയം നല്കിയവരാണ്. അവരുടെ വിശുദ്ധി മറ്റുള്ളവർക്ക് ആത്മീക ഭക്ഷണവും പ്രചോദന സ്രോതസ്സുമാണ്. ഒറ്റപ്പെട്ട വ്യക്തിയായിട്ടല്ല വിശുദ്ധനെയോ ശുദ്ധിമതിയെയോ നാം കരുതുന്നത്. അവർ കർത്താവിന്റെ സമൂഹ ശരീരത്തിലെ അവിഭാജ്യമായ അവയവങ്ങളാണ്.

അതുകൊണ്ട് സ്വാർത്ഥപരമായ ലക്ഷ്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി അവരെ ഉപയോഗിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നത് ശരിയല്ല. സ്നേഹമാണ് അവരുടെ വിശുദ്ധിയുടെ അടിസ്ഥാനവും ഉരകല്ലും. മനുഷ്യസ്നേഹമില്ലാതെ, നന്മ ചെയ്യാൻ ആഗ്രഹമില്ലാതെ വിശുദ്ധന്മാരെ വിളിച്ച് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നത് അങ്ങേയറ്റം അപലപനീയമാണ്. കള്ളപ്പണത്തിന്റെയും വഞ്ചനയുടെ വെള്ളിക്കാശിന്റെയും പങ്ക് വിശുദ്ധന്മാർക്ക് നല്കി സ്വന്തം മനഃസാക്ഷിയെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുന്നത് മ്ലേച്ഛതയാണ്.

പ്രകാശത്തെയാണ് വിശുദ്ധിയുടെ പ്രതീകമായി സാധാരണ വ്യവഹരിക്കുന്നത്. ദൈവം അഗമ്യ തേജോമയമായ പ്രകാശമാണ്. സൃഷ്ടി മുഴുവനും പ്രകാശംകൊണ്ട് നിറയുവാൻ സൃഷ്ടിയുടെ തുടക്കം തന്നെ പ്രകാശത്തിലാണ്. ഇങ്ങനെ പ്രഭാപൂരിതമായ ഒരു ചിത്രമാണ് മനുഷ്യന്റെ ആത്യന്തിക വിശുദ്ധീകരണത്തെക്കുറിച്ച് സഭാപിതാക്കന്മാർ നല്കുന്നത്. മനുഷ്യന്റെ ആദിശോഭ ശരിയായി പ്രതിഫലിപ്പിക്കുവാൻ നമുക്കിന്ന് കഴിയുന്നില്ല. കാരണം, മനുഷ്യന് സംഭവിച്ച വീഴ്ചതന്നെ. വീഴ്ചയ്ക്കു മുമ്പ് ആദാമിനും ദൈവത്തിനും പ്രകൃതിക്കുമിടയിൽ ആവരണമില്ലായിരുന്നു. ദിവ്യശോഭ പൂർണ്ണമായി സ്വീകരിക്കുവാനും പ്രതിഫലിപ്പിക്കുവാനും ആദിമനുഷ്യനും പ്രപഞ്ചത്തിനും കഴിയുമായിരുന്നു.

അപ്പോൾ വിശുദ്ധീകരണമെന്നത് ഈ ഇരുട്ടിന്റെ തിരശ്ശീലകൾ മാറ്റി മനുഷ്യനും മനുഷ്യനും തമ്മിലും മനുഷ്യനും ദൈവവും തമ്മിലും മനുഷ്യനും പ്രകൃതിയും തമ്മിലും മുഖാമുഖം കണ്ട് ദൈവിക പ്രകാശത്തിൽ ഉല്ലസിക്കുകയെന്നതാണ്. സൃഷ്ടിക്കു മുമ്പേയുള്ള ദിവ്യശോഭയിൽ മനുഷ്യരും പ്രകൃതിയും പൂർണ്ണമായും പങ്കാളികളാവുന്നു. താബോർ മലയിലെ അപൂർവ്വ പ്രകാശത്തിൽ യേശുവും മോശയും ഏലിയാവും ഒരേസമയം സന്നിഹിതരായതുപോലെ, സകല സൃഷ്ടിയും ദൈവസന്നിധിയിൽ പരസ്പരം മറയില്ലാതെ സത്യപ്രകാശത്തിൽ ശോഭിതമായി ആനന്ദനൃത്തം ചെയ്യുന്നതായി വിശുദ്ധന്മാർ ദർശിക്കുന്നു. ലജ്ജാരഹിതമായ മുഖങ്ങളും വഞ്ചനയില്ലാത്ത ഹൃദയങ്ങളുമാണിവിടെ നാം കാണുന്നത്. ഈ ലോകത്തിൽ വിശുദ്ധന്മാരെ സ്നേഹിക്കയും ആദരിക്കയും ചെയ്യുന്നവർ ഇതുതന്നെയാണ് ആഗ്രഹിക്കേണ്ടത്—മറച്ചുവയ്ക്കാനൊന്നുമില്ലാത്ത ഹൃദയങ്ങളും ലജ്ജാരഹിതമായ പ്രസന്നമുഖങ്ങളും. കാപട്യവും വഞ്ചനയുമുള്ള ഈ ലോകത്തിൽ അവർ നീതിയുടെ നിത്യസൂര്യന്മാരായിരിക്കും.

പരുമല തിരുമേനി

പരുമല മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്തായെ വിശുദ്ധനായി പ്രഖ്യാപിച്ചതു മലങ്കര ഓർത്തഡോക്സ് സഭയുടെ ചരിത്രത്തിൽ ഒറ്റ

പ്പെട്ട സംഭവമാണ്. ജീവിച്ചിരിക്കെതന്നെ, സമകാലീനർ അദ്ദേഹത്തെ ഒരു പുണ്യപുരുഷനായി കണ്ടുതുടങ്ങിയിരുന്നു. ക്രൈസ്തവരും ഇതര മതസ്ഥരുമായ അനേകായിരങ്ങളുടെ വ്യക്തിപരമായ അനുഭവസാക്ഷ്യ ങ്ങൾക്കു മകുടം ചാർത്തിക്കൊണ്ടാണ് 1947-ൽ മലങ്കര ഓർത്തഡോക്സ് സഭാ സുന്നഹദോസ് പരുമല തിരുമേനിയുടെ വിശുദ്ധ ജീവിതത്തിനു സഭാസാക്ഷ്യം നല്കിയത്.

ഓർത്തഡോക്സ് ക്രൈസ്തവ ചിന്തയനുസരിച്ച്, ക്രിസ്തുവിലുള്ള വിശ്വാസംമൂലം, സംശുദ്ധവും സ്നേഹാർദ്രവുമായ മനുഷ്യജീവിതം നയിച്ചു ക്രിസ്ത്വനുരൂപികളായിത്തീർന്ന വ്യക്തികളെയാണു മരണ ശേഷം വിശുദ്ധർ എന്നു നാമകരണം ചെയ്യുന്നത്. തൈജസികമായ ജീവി തത്തിലൂടെ ഈശ്വരഭാവങ്ങളായ കരുണയും സ്നേഹവും ക്ഷമയും വിവിധ ആത്മീയ വരങ്ങളും അവർ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നു. ജീവിച്ചിരുന്നാലും ഭൗതികമായി മരിച്ചാലും അവർ ക്രിസ്തുവിൽ സജീവരായി നിലകൊണ്ടു നിരന്തരം ലോകത്തിനുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. വിശ്വാസികൾ അവർക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. അവരുടെ മധ്യസ്ഥപ്രാർത്ഥനയെ വില പ്പെട്ടതായി കരുതുന്നു. ഇവിടെ പരസ്പരമുള്ള പ്രാർത്ഥന ക്രിസ്തുവി ലുള്ള അനന്തമായ സ്നേഹത്തിന്റെ പ്രകടനമാണ്. പ്രാർത്ഥനയിലൂടെ വിശുദ്ധരുമായുള്ള സംസർഗ്ഗം മൂലം ഈ ലോകത്തിൽ ജീവിക്കുന്നവർ ക്രിസ്തീയ ജീവിതത്തിൽ പരിപോഷിപ്പിക്കപ്പെട്ടു ക്രിസ്തുസ്വഭാവമുള്ള വരായിത്തീരുന്നു. ഇതാണു ചുരുക്കത്തിൽ വിശുദ്ധന്മാരെക്കുറിച്ചുള്ള ക്രിസ്തീയ പ്രബോധനം. എന്നാൽ 'ഉദ്ദിഷ്ടകാര്യസാധ്യ'ത്തിനുവേണ്ടി മാത്രം വിശുദ്ധന്മാരുടെ നാമം മാന്ത്രികമായി ഉപയോഗിക്കുന്ന ജനങ്ങളും 'ഉപകാരസ്മരണ'യെ വാണിജ്യവത്കരിക്കുന്ന മതസ്ഥാപനങ്ങളും മാധ്യ മങ്ങളും ധാരാളമുണ്ടെന്നു മറക്കാതിരിക്കുക.

പരുമല തിരുമേനിയുടെ ദൈവശാസ്ത്ര ദർശനം

പരുമല തിരുമേനി സവിശേഷമായ ഒരു പാരമ്പര്യത്തിന്റെ പ്രതിനി ധിയാണ്. പൗരസ്ത്യ ക്രിസ്തീയ പാരമ്പര്യം എന്ന് പൊതുവായി വിളി ക്കാവുന്ന ഒരു ആദ്ധ്യാത്മിക സംസ്കൃതിയുടെ തെളിവാർന്ന രൂപരേഖ കൾ അദ്ദേഹത്തിൽ കാണാം. തിരുമേനിയുടെ ദർശനവും ജീവിതശൈ ലിയും രചനകളും പ്രബോധനങ്ങളും ഈ പുരാതന ക്രൈസ്തവ സമ്പ്ര ദായത്തിന്റെ നിദർശനങ്ങളാണ്.

അതുകൊണ്ട് 'പരുമല തിരുമേനിയുടെ ദൈവശാസ്ത്രം' എന്നൊന്ന് വേറിട്ട് വ്യക്തിഗതമായി ഇഴതിരിച്ചെടുക്കുക സാധ്യമല്ല. സുവിശേഷവും സന്യാസവും ആരാധനയും ആർദ്രസ്നേഹവും അനുഷ്ഠാനവും അനു

ഭവതീവ്രതയും എല്ലാം ചേർന്ന് ഊടും പാവുമിട്ട ഒരു സമഗ്ര സാമ്പ്രദായിക ദർശനമാണത്.

അക്ഷരവിദ്യയിലും തർക്കശാസ്ത്രത്തിലും മാത്രം ഊന്നിയ ഒരു ബൗദ്ധിക വ്യവഹാരമായി ദൈവവിജ്ഞാനീയത്തെ കാണാൻ പൗരസ്ത്യ ക്രിസ്തീയ പാരമ്പര്യം വിസമ്മതിക്കുന്നു. വേദത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനം നമ്മുടെ ജീവിതത്തിലൂടെയാണ് നല്കേണ്ടത്. വചോയുക്തിയും സിദ്ധാന്തഭദ്രതയും നമ്മുടെ സാധാരണ വ്യാഖ്യാനപ്രക്രിയയിൽ അവശ്യമായിരിക്കാം. പക്ഷേ, ജീവിതഭാഷ്യത്തിന്റെ ആകെത്തുകയിലാണ് ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ വേരുകളും വിശ്വാസ്യതയും കണ്ടെത്തേണ്ടത്.

ഇങ്ങനെയൊരു സവിശേഷമായ ഭാഷ്യം പരുമല മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് തന്റെ ജീവിതംകൊണ്ട് നമുക്ക് നല്കി എന്നുള്ളതുകൊണ്ടാണ് ഓർത്തഡോക്സ് സഭ ആ ജീവിതഭാഷ്യകാരന് 'വിശുദ്ധ' വിശേഷണം നല്കി ആദരിച്ചത്. ഓർത്തഡോക്സ് ക്രൈസ്തവ ചിന്തയനുസരിച്ച്, ക്രിസ്തുവിലുള്ള വിശ്വാസംമൂലം സംശുദ്ധവും സ്നേഹാർദ്രവുമായ മനുഷ്യജീവിതം നയിച്ച്, ക്രിസ്ത്വനുരൂപികളായിത്തീർന്ന വ്യക്തികളെയാണ് അവരുടെ മരണശേഷം വിശുദ്ധർ എന്ന് നാമകരണം ചെയ്യുന്നത്. തൈജസികമായ ജീവിതത്തിലൂടെ, ഈശ്വരഭാവങ്ങളായ കരുണയും സ്നേഹവും ക്ഷമയും മറ്റ് ആത്മീയ നല്വരങ്ങളും മനുഷ്യനന്മയ്ക്കായി അവർ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നു. ജീവിച്ചിരുന്നാലും ഭൗതികമായി മരിച്ചാലും അവർ ക്രിസ്തുവിൽ സജീവരായി നിലകൊണ്ട് നിരന്തരം ലോകത്തിനുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. വിശ്വാസികൾ അവർക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. അവരുടെ മധ്യസ്ഥപ്രാർത്ഥനയെ വിലയേറിയതായി കരുതുന്നു. ഇവിടെ പരസ്പരമുള്ള പ്രാർത്ഥന ക്രിസ്തുവിലുള്ള അനന്തമായ സ്നേഹത്തിന്റെ പ്രകടനമാണ്. പ്രാർത്ഥനയുടെ പാരസ്പര്യത്തിലൂടെ, വിശുദ്ധരുമായുള്ള സത്സംഗം മൂലം ഈ ലോകത്തിൽ ജീവിക്കുന്നവർ ക്രിസ്തീയ ജീവിതത്തിൽ പരിപോഷിപ്പിക്കപ്പെട്ട് ക്രിസ്തുവിന്റെ സ്വഭാവമുള്ളവരായിത്തീരുന്നു.

ജീവിതവിശുദ്ധി, പ്രാർത്ഥന, മനുഷ്യസ്നേഹം എന്നീ വേരുകളിൽ ഉറച്ചുനില്ക്കുന്ന ഓർത്തഡോക്സ് ആദ്ധ്യാത്മിക പാരമ്പര്യമാണ് പരുമല തിരുമേനിയുടെ ദൈവശാസ്ത്രവീക്ഷണത്തെ രൂപപ്പെടുത്തിയത്. ഈ മൂന്നു കാര്യങ്ങളിലും പാരമ്പര്യത്തിന്റെ പ്രസ്ഫുരണം സവിശേഷമായ സൗകുമാര്യത്തോടെ പരുമല തിരുമേനിയിൽ തെളിയുന്നുണ്ട്. ഇത് ഒരിക്കലും അന്ധമായ പാരമ്പര്യവാദമോ ഗതാനുഗതികത്വമോ അനുഷ്ഠാനജടിലതയോ ആകുന്നില്ല. നറുമണം പരത്തി വിരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന

പൂവിനെപ്പോലെ, അനുക്ഷണ വികസ്വരമായ ദിവ്യജ്ഞാനത്തിന്റെ സുഗന്ധമാണ് തിരുമേനിയുടെ ജീവിതത്തിലൂടെ നമുക്ക് അനുഭവവേദ്യമാകുന്നത്.

വിശുദ്ധി

ക്രിസ്തുവിന്റെ അനുഗാമികൾ എല്ലാവരും വിശുദ്ധരാകാൻ വിളിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നാണ് വേദപുസ്തകം പഠിപ്പിക്കുന്നത്. എങ്കിലും ജനഹൃദയങ്ങളിൽ ആത്മീയമുദ്ര പതിപ്പിക്കുന്ന ചില വിശിഷ്ടവ്യക്തികൾ ഉണ്ടാകാറുണ്ട്. അവർ ഔദ്യോഗിക അംഗീകാരം കൂടാതെതന്നെ പുരുഷാന്തരങ്ങൾക്ക് ആത്മജ്യോതിസ്സായി ശോഭിക്കുന്നു. പരുമല തിരുമേനിക്ക് സഭ ഔദ്യോഗികാംഗീകാരം നല്കുന്നതിന് എത്രയോ മുമ്പുതന്നെ ജനങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തെ വിശുദ്ധിയുടെ മാതൃകാരൂപമായി സ്വീകരിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

വ്യക്തികളെ വിശുദ്ധരായി ഔദ്യോഗിക പ്രഖ്യാപനം നടത്തുന്ന രീതി ആദിമ സഭയിൽ ഇല്ലായിരുന്നു. പത്താം നൂറ്റാണ്ടിനുശേഷം പാശ്ചാത്യ സഭയിലുണ്ടായ ഈ രീതി ക്രമേണ ചില പൗരസ്ത്യസഭകളിലേക്ക് വ്യാപിച്ചു. പുരാതനമായ ആരാധനാക്രമങ്ങളിലും പ്രമാണഗ്രന്ഥങ്ങളിലും 'വിശുദ്ധർ' എന്ന വിശേഷണം പൊതുവെ അഞ്ചുകൂട്ടം ആളുകൾക്ക് നല്കുന്നതായി കാണാം:

1. ക്രിസ്തുവിന്റെ അമ്മയായ വി. കന്യകമറിയം, അപ്പോസ്തോലന്മാർ, വേദപുസ്തക രചയിതാക്കൾ തുടങ്ങിയവർ.

2. ക്രിസ്തുവിലുള്ള വിശ്വാസത്തെപ്രതി രക്തസാക്ഷിമരണം പ്രാപിച്ച സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ (സഹദേന്മാർ)

3. ക്രിസ്തുവിലുള്ള സത്യവിശ്വാസം പഠിപ്പിക്കുകയും വേദഗ്രന്ഥം പ്രഗല്ഭമായി വ്യാഖ്യാനിക്കുകയും വിശുദ്ധജീവിതം നയിക്കയും ചെയ്ത ഗുരുക്കന്മാരും സഭാപിതാക്കന്മാരും.

4. ക്രിസ്തുവിലുള്ള വിശ്വാസം ഏറ്റു പറഞ്ഞ് സത്യം, നീതി എന്നിവയ്ക്കുവേണ്ടി പരസ്യമായി നിലകൊണ്ടതുമൂലം കഠിനമായി പീഡിപ്പിക്കപ്പെട്ട സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ (മൗദ്യോനന്മാർ).

5. ക്രിസ്തുവിന്റെ മാതൃകയിൽ, പ്രാർത്ഥനാപൂരിതവും തപോനിഷ്ഠവും മനുഷ്യസ്നേഹനിർഭരവുമായ ജീവിതംമൂലം ജനങ്ങൾക്ക് പ്രതിസന്ധിഘട്ടങ്ങളിൽ ആശ്വാസവും സൗഖ്യവും ആത്മീയ മാർഗ്ഗദർശനവും നല്കിയ സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ.

പരുമല തിരുമേനി ഇവയിൽ മൂന്ന്, അഞ്ച് വിഭാഗങ്ങളിൽപ്പെടുന്നു. അദ്ദേഹം സഭയുടെ മല്പാനും (ഗുരു), ജനങ്ങൾക്ക് സൗഖ്യദായകനും മാർഗ്ഗദർശിയുമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആസ്ഥാനമായിരുന്ന പരുമല സെമിനാരി ഒരേസമയം വേദവിദ്യാപീഠവും സന്യാസാശ്രമവുമായിരുന്നു. ഓർത്തഡോക്സ് സഭ അനുശാസിക്കുന്ന വിധം അദ്ദേഹം തപോനിഷ്ഠമായ അനുതാപജീവിതം നയിച്ചു.

പാശ്ചാത്യമിഷണറിമാരുടെ വികലമായ വിശ്വാസപ്രബോധനങ്ങളെ തിരുത്തി ജനങ്ങൾക്ക് സത്യവിശ്വാസം ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊടുത്തു. താണജാതിക്കാരുടെ ഉന്നമനം ലാക്കാക്കി അവർക്ക് വിദ്യാഭ്യാസം നല്കുന്നതിന് തിരുമേനി ഉത്സാഹിച്ചു. ധന്യമായ ജീവിതംമൂലം തനിക്കു ലഭിച്ച ദിവ്യദാനങ്ങൾ രോഗികളുടെ സൗഖ്യത്തിനും കലഹിച്ചിരിക്കുന്നവരുടെ അനുരഞ്ജനത്തിനും പാവങ്ങളുടെയും നിന്ദിതരുടെയും സമാശ്വാസത്തിനുമായി വിനയപൂർവ്വം ഉപയോഗിച്ചു. ക്രിസ്തുവിന്റെ ആർദ്രതയ്ക്കും മനുഷ്യസ്നേഹത്തിനും അദ്ദേഹം വിശിഷ്ടസാക്ഷിയായി.

പ്രാർത്ഥന

സാഹിത്യാചാര്യനായ സുകുമാർ അഴീക്കോട് ഒരിക്കൽ പറഞ്ഞു: "പരുമല തിരുമേനി പരിമള തിരുമേനിയാണെ"ന്ന്. ഓർത്തഡോക്സ് ആധ്യാത്മികതയുടെ ഉൾക്കാമ്പിലേക്കാണ് ഈ വാഗ്മിത പ്രസ്താവന വിരൽചൂണ്ടിയത്. പരിമള ധൂപം പൗരസ്ത്യ ആരാധനയുടെ അവിഭാജ്യഘടകമാണ്. കുന്തിരിക്കം തുടങ്ങിയ സുഗന്ധവർഗ്ഗങ്ങളുടെ പരിമളവാസന ബൈബിളിൽ പ്രാർത്ഥന, ഈശ്വരപ്രസാദം, മനുഷ്യനന്മ, ഉയിർപ്പ്, പുതിയ ജീവൻ എന്നിവയുടെ അടിസ്ഥാന പ്രതീകമാണ്. "സുഗന്ധധൂപം വിശുദ്ധന്മാരുടെ പ്രാർത്ഥനയോടൊപ്പം ദൈവസന്നിധിയിലേക്ക് ഉയരുന്നു" (വെളിപാട് 8:4) എന്നാണ് ക്രിസ്തീയ വേദസങ്കല്പം. പൗരസ്ത്യ പാരമ്പര്യത്തിൽ, നിശ്ശബ്ദമായി വ്യാപിക്കുന്ന വിശുദ്ധിയെ സൂചിപ്പിക്കാൻ 'പരിമള' പദം ഉപയോഗിക്കുന്നു. ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരത്തിൽ പൂശിയ പരിമള തൈലം മരണത്തിന്റെ ദുർഗന്ധത്തെ വിപാടനം ചെയ്ത പുതിയ ജീവന്റെ സുഗന്ധത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. പരിമളം സൃഷ്ടിക്കാനുപയോഗിക്കുന്ന സുഗന്ധ വ്യഞ്ജനങ്ങളെല്ലാം സവിശേഷമായ ഔഷധഗുണമുള്ളവയാണ്. വിശുദ്ധ വ്യക്തികളുടെ ജീവിതം, പ്രാർത്ഥന എന്നിവ മധുരപരിമളംപോലെ നിശ്ശബ്ദവും സൗമ്യവും സൗഖ്യദായകവുമാണ്. സുവിശേഷഘോഷണം പനിനീർപ്പൂവിന്റെ പരിമളംപോലെ അക്രമരഹിതവും സന്തോഷജന്യവുമായിരിക്കണം എന്ന് ഗാന്ധിജി പാശ്ചാത്യ മിഷനറിമാരെ ഉപദേശിച്ചത് നാം ഓർക്കുക. 'നാം

ദൈവത്തിന് ക്രിസ്തുവിന്റെ പരിമളവാസനയാകുന്നു' (2 കൊരി. 2:15) എന്ന് പൗലോസ് അപ്പോസ്തോലൻ പഠിപ്പിക്കുന്നു. പരുമല തിരുമേനിയുടെ പ്രാർത്ഥനയും ജീവിതവും മലങ്കരസഭയുടെ പരിമളധൂപമായി ദൈവസന്നിധിയിൽ എത്തുന്നു എന്ന് ജനങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നു.

സൃഷ്ടിയോടുള്ള സ്നേഹം

'ദൈവം സൃഷ്ടിക്കുന്നതെല്ലാം നമുക്ക് സ്നേഹിക്കാനാണ്' എന്ന് പ്രസ്താവിക്കുന്ന പരുമല തിരുമേനി സൃഷ്ടിയെക്കുറിച്ചുള്ള പൗരസ്ത്യ ക്രിസ്തീയ ദർശനത്തിന്റെ കേന്ദ്രബിന്ദു നമുക്ക് വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. ദൈവം കേവലമായ നന്മയും പ്രകാശവുമാണെന്നും തന്നിൽ ഇരുട്ട് ഒട്ടുമില്ലെന്നും വി. യോഹന്നാൻ രേഖപ്പെടുത്തുന്നു (1 യോഹ. 1:5). എല്ലാ നല്ല ദാനങ്ങളും പ്രകാശങ്ങളുടെ പിതാവായ ദൈവത്തിൽനിന്നു വരുന്നു എന്നു വേദപുസ്തകം (യാക്കോ. 1:17) സാക്ഷിപ്പെടുത്തുന്നു. ഈയടിസ്ഥാനത്തിൽ പ്രഗല്ഭ ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരായിരുന്ന കൈസര്യയിലെ വി. ബസേലിയോസ്, നാസിയാൻസിലെ വി. ഗ്രിഗോറിയോസ്, നിസ്സായിലെ വി. ഗ്രിഗോറിയോസ് എന്നിവർ ദൈവനന്മയെക്കുറിച്ചും സ്വാതന്ത്ര്യത്തെക്കുറിച്ചും ദൈവത്തിന്റെ സകല സൃഷ്ടിക്കും അതിലുള്ള പങ്കാളിത്തത്തെക്കുറിച്ചും പഠിപ്പിച്ചു. ആ മഹത്തായ ദൈവശാസ്ത്രദർശനത്തെ പരുമല തിരുമേനി സ്വാംശീകരിച്ചു. അതുകൊണ്ട് വാചംയമിത്വത്തോടെ, നാലു വാക്കുകളിൽ തിരുമേനി ഒതുക്കുന്ന പ്രസ്താവനയ്ക്കു പുറകിൽ സ്ഥലകാലാതിശായിയായ ഒരു മഹൽ ദൈവദർശനമുണ്ട്. ദൈവം താൻ സൃഷ്ടിച്ചതെല്ലാം 'നല്ലതെന്ന് കണ്ടു.' അതുകൊണ്ട് നന്മയും സൗന്ദര്യവും സത്യവും ദൈവത്തിന്റെ സർവ്വസൃഷ്ടിയിലും സന്നിഹിതമായിരിക്കുന്നു. സൃഷ്ടിയിൽ അന്തർലീനമായ ദിവ്യനന്മയെക്കുറിച്ചുള്ള അവബോധമാണ് മനുഷ്യത്വത്തിലേക്ക് വളരാൻ നമ്മെ സഹായിക്കുന്നത്. സത്യവും സൗന്ദര്യവും നന്മയിൽനിന്ന് വ്യതിരിക്തമല്ല. നമ്മുടെ സൗന്ദര്യബോധത്തെയും സത്യഗ്രഹണശേഷിയെയും പ്രകാശമയമാക്കുന്ന ഇതേ ബോധത്തിൽനിന്നാണ് സൃഷ്ടിയോടുള്ള ആർദ്രസ്നേഹവും കാരുണ്യവും ഉറവെടുക്കുന്നത്. തിന്മയൊട്ടുമില്ലാത്ത, നന്മയുടെ പൂർണ്ണതയായ ദൈവത്തിൽനിന്ന് ഉളവായതെല്ലാം നമ്മുടെ സ്നേഹത്തെയും കാരുണ്യത്തെയും അർഹിക്കുന്നു. സമസൃഷ്ടങ്ങളോടുള്ള ആഴമായ അനുകമ്പയും സ്നേഹവും നിമിത്തം നിരന്തരമായി കണ്ണീരൊഴുക്കുന്ന നിനവേയിലെ വിശുദ്ധ ഇസഹാക്കിനെ (7-ാം നൂറ്റാണ്ട്)പ്പോലെ പരുമല തിരുമേനിയും ദൈവസൃഷ്ടിയെ മുഴുവനും തന്റെ കാരുണ്യക്കണ്ണീരാൽ പ്രക്ഷാളനം ചെയ്യുന്നു. സ്വന്തം പാപങ്ങളെക്കുറിച്ച്

മാത്രമല്ല വിശുദ്ധന്മാർ അനുതപിക്കുന്നത്; ലോകത്തിന്റെ മുഴുവൻ ബല ഹീനതകളെയും ദുഃഖങ്ങളെയും ക്രിസ്തുവിനെപ്പോലെ, ക്രിസ്തുവിനോ ടുകൂടി, അവരും വഹിക്കുന്നു. ഒരേ കണ്ണീർക്കണങ്ങൾതന്നെ ഒരു വശത്ത് സമസൃഷ്ടങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള അനുതാപക്കണ്ണീരായും മറുവശത്ത് സൃഷ്ടിയിൽ ദൈവത്തിന്റെ പരിശുദ്ധാത്മാവ് ആവാഹിച്ചിരിക്കുന്ന നന്മയും സൗന്ദര്യവും സത്യവും ദർശിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ആനന്ദബാഷ്പ ങ്ങളായും മാറുന്നു. ഇതിനെയാണ് നിനവേയിലെ വി. ഇസഹാക്ക് "കണ്ണീ രിന്റെ വരദാനം" എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത്. നമ്മുടെ കാലത്ത്, പരു മല തിരുമേനിക്കുശേഷം പാമ്പാടി തിരുമേനിയും മറ്റും കണ്ണീർവരത്തിന്റെ ആർദ്രമായ പാത പിൻതുടർന്നവരാണ്.

ദൈവം സൃഷ്ടിച്ച സകലത്തെയും സ്നേഹിക്കാനാണ് നാം നിയോ ഗിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതെന്നുള്ള തിരിച്ചറിവ്, നമ്മെ നിരവധി ബന്ധനങ്ങ ളിൽനിന്നും സ്വകാര്യദുഃഖങ്ങളിൽനിന്നും വിമോചിപ്പിക്കുന്നു. ഭയമില്ലാതെ, സങ്കുചിതമായ അതിരുകളില്ലാതെ നമ്മിൽനിന്നും സമസൃഷ്ടങ്ങളിലേക്ക് ആർദ്ര കരുണയുടെ നീർച്ചാലുകൾ ഒഴുകുമ്പോൾ അത് നമുക്കും സക ലസൃഷ്ടിക്കും സൗഖ്യദായകമാണ്. സ്നേഹവും സൗഖ്യവും തമ്മിൽ അഭേദ്യമായ ഒരു ബന്ധമുണ്ട്. പരുമല തിരുമേനിയുടെ ജീവിതത്തിൽ ആ ബന്ധം സജീവമായിരുന്നതുകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹം സൗഖ്യദായക നായി അറിയപ്പെടുന്നത്.

പരുമല തിരുമേനിയുടെ ദൈവശാസ്ത്രദർശനത്തിന് മൗലി കത(originality)യുണ്ട്. മൂലത്തോട്-വേരിനോട്-ബന്ധപ്പെട്ടതാണല്ലോ മൗലികം. ക്രിസ്തീയ ദർശനത്തിന്റെ നാരായവേരായ ക്രിസ്തുവിൽനിന്ന് ഉയിർകൊള്ളുന്നതാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വീക്ഷണം. ആധുനികാർത്ഥ ത്തിൽ, തികച്ചും വ്യക്തിപരവും അപൂർവ്വസിദ്ധവുമായ ആശയത്തെ (പേ റ്റന്റ് എടുക്കാവുന്നത്) വിശേഷിപ്പിക്കുന്ന രീതിയിൽ അല്ല ഇവിടെ 'മൗലികം' എന്നു പറയുന്നത്. അത് ആധുനിക ശാസ്ത്രീയ-വ്യാവസാ യിക സംസ്കാരത്തിൽനിന്നുണ്ടായ ഒരു വികലധാരണയാണ്. അതിന്റെ ലക്ഷ്യം വ്യക്തിയുടെ സ്വന്തം ചില അവകാശങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കുകയെ ന്നതാണ്.

എന്നാൽ, അവികലമായ ആദ്ധ്യാത്മിക പാരമ്പര്യ പ്രവാഹത്തിന്റെ ഉറവകളിലേക്ക് നമ്മെ നയിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് പരുമല തിരുമേനിയുടെ ജീവിതത്തെയും ദർശനത്തെയും നാം 'മൗലികം' എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കു ന്നത്.

വിശുദ്ധനായ ഇവാഗ്രിയോസ് (ആറാം നൂറ്റാണ്ട്) എഴുതി: "പ്രാർത്ഥി

ക്കുന്നവൻ ആരോ അവനാകുന്നു ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞൻ. ദൈവശാസ്ത്ര ജ്ഞൻ ആരോ അവൻ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നവനാകുന്നു." പൗരസ്ത്യ പാരമ്പര്യം സ്വീകരിച്ച ഈ ലളിത നിർവ്വചനം പരുമല തിരുമേനി അക്ഷരം പ്രതി തന്റെ ജീവിതത്തിൽ അന്വർത്ഥമാക്കി.

ആദ്ധ്യാത്മികതയുടെ പൊരുളറിഞ്ഞ പുണ്യപുരുഷൻ

അസ്തമിച്ചുകഴിഞ്ഞ ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ചുരുൾ നിവർത്തിയാൽ ഇരുട്ടോ വെളിച്ചമോ ഏതാണ് പരക്കുക എന്ന് സംശയിക്കുന്നവർ നിരവധി.

ഒരുവശത്ത് ലോകമഹായുദ്ധങ്ങളുടെയും ദാരുണമായ വംശഹത്യകളുടെയും അനീതിയുടെയും ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെയും ഇരുണ്ട ഭയാനകമായ നിഴലുകൾ. മറുവശത്ത് ശാസ്ത്ര സാങ്കേതികവിദ്യയുടെയും സാമ്പത്തിക നേട്ടങ്ങളുടെയും വിഭ്രമാത്മകമായ തിളക്കം.

ഈ വിരുദ്ധ ധ്രുവങ്ങൾക്കിടയിൽപ്പെട്ട് നട്ടംതിരിയുന്ന മനുഷ്യരാണ് ഭൂരിപക്ഷവും. അവരിൽ മിക്കവരും തേടുന്നത് മറ്റൊരു പ്രകാശമാണ്. കണ്ണഞ്ചിപ്പിക്കാത്ത, വിനയാന്വിതമായ, വിശുദ്ധിയുടെയും പ്രത്യാശയുടെയും കാരുണ്യം പൊഴിക്കുന്ന തേജോരൂപികളായി നിലകൊള്ളുന്ന മനുഷ്യർ. അവരെയാണ് ലോകത്തിനാവശ്യം.

പരുമല തിരുമേനി അങ്ങനെയൊരു പ്രകാശ സ്രോതസ്സാണ്. ഈ നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ചൈതന്യധാരകളിലൊന്നായി ആ വിശുദ്ധൻ നമുക്ക് സന്തോഷവും സൗഖ്യവും നല്കുന്നു.

പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ രണ്ടാം പകുതിയിൽ ജീവിച്ച് ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യവർഷങ്ങളിലൊന്നിൽ (1902) കാലംചെയ്ത പരുമല ഗ്രിഗോറിയോസ് തിരുമേനി എങ്ങനെ ജനഹൃദയങ്ങളിൽ നിറഞ്ഞ പ്രകാശ സ്തംഭമായി മാറി എന്ന് വാക്കുകളിൽ വ്യക്തമാക്കുക എളുപ്പമല്ല. ജനലക്ഷങ്ങളുടെ അനുഭവസാക്ഷ്യങ്ങൾ വാക്കുകൾക്കതീതമാണ്.

മുളന്തുരുത്തിയിൽ ചാത്തുരുത്തി തറവാട്ടിൽ 1848-ൽ ജനിച്ച ഒരു സാധാരണ ശിശു. ആത്മീയ സംസ്കാരത്തിന്റെ വേരുകൾ കണ്ടെത്തിയത് തന്റെ നാഥനായ ക്രിസ്തുവിനെ പിന്തുടർന്നാണ്. സന്യാസത്തിന്റെ തപശ്ചര്യകളിൽ ആകൃഷ്ടനായ ബാലൻ പ്രാർത്ഥനയുടെയും തപോനിഷ്ഠകളുടെയും മുള്ളുനിറഞ്ഞ പാതകളിൽ അഭിരമിച്ചു. ഒരപൂർവ്വസംഭവം കണക്കെ, ഇരുപത്തിയൊമ്പതാം വയസ്സിൽ മലങ്കര ഓർത്തഡോക്സ് സഭ അദ്ദേഹത്തെ മെത്രാപ്പോലീത്തയായി അഭിഷേകം

ചെയ്തു. ജീവിച്ചിരിക്കെത്തന്നെ വിശുദ്ധനായി കരുതപ്പെട്ട ആ പുണ്യ പുരുഷൻ അമ്പത്തിനാലം വയസ്സിൽ തിരോധാനം ചെയ്തു.

പൗരസ്ത്യ ഓർത്തഡോക്സ് പാരമ്പര്യത്തിൽ, ഒരു വ്യക്തിയെ വിശു ദ്ധനോ, വിശുദ്ധയോ ആയി പ്രഖ്യാപിക്കുക പതിവുള്ളതല്ല. റോമൻ (canonization)കത്തോലിക്കാ സഭയിൽ ഇങ്ങനെ ചെയ്യാറുണ്ട്. അതിന് വിപുലവും ദീർഘവുമായ നടപടിക്രമങ്ങളുമുണ്ട്.

രണ്ടു പാരമ്പര്യങ്ങളിലും ജനങ്ങളുടെ അംഗീകാരവും സമ്മതവുമാണ് അടിസ്ഥാന ഘടകം. പൗരസ്ത്യ പാരമ്പര്യത്തിൽനിന്ന് വ്യതിചലിച്ചാ ണെങ്കിലും പരുമല തിരുമേനിയെ മലങ്കരസഭ വിശുദ്ധനായി പ്രഖ്യാപി ച്ചത്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാവനമായ വ്യക്തിത്വത്തിന് സാധാരണ ജനങ്ങൾ നല്കിയിരുന്ന ആഴമായ ആദരവിനെ പരിഗണിച്ചായിരുന്നു.

യഥാർത്ഥ വിശുദ്ധി സുഗന്ധവാഹിയായ ഒരു പുഷ്പത്തെപ്പോലെ യാണ്. പൂവ് സ്വാഭാവികമായ അതിന്റെ പരിമളം പരത്തുന്നു. അത് അനു ഭവിക്കുന്നവർ അതിനെ അംഗീകരിക്കുന്നു. ഔദ്യോഗികമായ പ്രഖ്യാപനം ജനങ്ങളുടെ സ്വാഭാവികമായ അംഗീകാരത്തിന്മേൽ ചാർത്തുന്ന ഒരു മുദ്ര മാത്രം. പൊതുവായി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ട വിശുദ്ധ വ്യക്തികളുടെ നാമ ത്തിലേ പള്ളികൾ പണിയാനും പരസ്യാരാധനയിൽ മധ്യസ്ഥ പ്രാർത്ഥന നടത്താനും അനുവാദമുള്ളൂ. അതേസമയം, അറിയപ്പെടാത്ത നിരവധി വിശുദ്ധർ വൈദികരുടെയും അവൈദികരുടെയും ഇടയിലുണ്ടായിട്ടുണ്ട് എന്ന സത്യവും സഭ വിസ്മരിക്കുന്നില്ല. എന്തായിരുന്നു പരുമല തിരു മേനിയുടെ ആദ്ധ്യാത്മിക സാധനയുടെ അടിസ്ഥാനം? ഒരർത്ഥത്തിൽ വളരെ ലളിതമാണത്: നിരന്തരമായ പ്രാർത്ഥന, നോമ്പ്, ഉപവാസം, മനു ഷ്യസ്നേഹം. തപസാണിത്. ആത്മശരീര മനസ്സുകളുടെ കർശനമായ ശിക്ഷണത്തിൽ ഊന്നിയ തപസ്സ്.

ഭാരതീയ ഹൈന്ദവ-ബൗദ്ധ-ജൈന മതങ്ങളുടെ ആദ്ധ്യാത്മിക സംസ്കാരം സവിശേഷ പ്രാധാന്യം നല്കുന്ന ആത്മസംയമനവും ആത്മ ശിക്ഷണവും പൗരസ്ത്യ ഓർത്തഡോക്സ് ആദ്ധ്യാത്മികതയിലും സുപ്ര ധാനമാണ്. പരുമല തിരുമേനിയും അദ്ദേഹത്തെപ്പോലുള്ള നിരവധി പൗരസ്ത്യ ക്രിസ്തീയ യോഗികളും ആത്മിക സമരത്തിൽ ഉപയോഗിച്ച ആയുധങ്ങൾ മറ്റൊന്നുമല്ല.

ആചാര്യൻ, ഗുരു, ഇടയൻ, യോഗി, സാമൂഹിക പരിഷ്കർത്താവ് എന്നീ നിലകളിലെല്ലാം ജ്വലിച്ചുനിന്ന പരുമല തിരുമേനിയുടെ ആദ്ധ്യാ ത്മിക പ്രതിഭയ്ക്ക് അടിവരയിട്ടത് ത്യാഗപൂർണ്ണമായ ആത്മശിക്ഷണവും

സമസൃഷ്ടങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള കരുണാപൂർവ്വമായ കരുതലുമാണ്.

ക്രിസ്തീയ പാരമ്പര്യത്തിൽ തപസനുഷ്ഠാനം ശരീര നിഷേധിയോ ലോകവിരോധിയോ അല്ല. ഈശ്വരൻ സൃഷ്ടിച്ചതെല്ലാം തന്റെ അപ്രമേയമായ സ്നേഹത്തിൽനിന്നും ഇച്ഛയിൽനിന്നും ഉളവായതിനാൽ, സകലസൃഷ്ടിയും ദൈവതേജസിനെ സംവഹിക്കുന്നുവെന്ന് ഓർത്തഡോക്സ് ചിന്ത പഠിപ്പിക്കുന്നു. മനുഷ്യൻ സവിശേഷമായ അർത്ഥത്തിൽ ഈശ്വരസ്വരൂപം, അതായത് സ്വാതന്ത്ര്യം, സർഗാത്മകത, സ്നേഹക്ഷമത തുടങ്ങിയവ വഹിക്കുന്നു. പൂർണ്ണമനുഷ്യനായിത്തീർന്ന ദൈവപുത്രന്റെ അവതാരത്തിലൂടെ മനുഷ്യരെയും അവരിലൂടെ സകല സൃഷ്ടിയെയും ഈശ്വരൻ തന്റെ സ്വഭാവത്തിൽ പങ്കാളികളാകാൻ ക്ഷണിക്കുന്നു.

ഈ അടിസ്ഥാന തത്വങ്ങളാണ് ക്രിസ്തീയാദ്ധ്യാത്മികതയ്ക്കും ആത്മശിക്ഷണത്തിനും നിയാമകമായിത്തീർന്നത്. ശരീരത്തെയും മറ്റു സൃഷ്ടിയെയും നശിപ്പിക്കാതെ, അവയെ നിരന്തരമായ ഈശ്വരാഭിമുഖ്യം മൂലം ഈശ്വരമയമാക്കി, തേജോപൂർണ്ണമാക്കി, സ്നേഹാർദ്രമാക്കി മാറ്റുക എന്നതാണിവിടെ ലക്ഷ്യം.

ഈയർത്ഥത്തിൽ പരുമല തിരുമേനി ത്യാഗിയും യോഗിയുമാണ്. സന്യാസത്തിന്റെയും തപസിന്റെയും അന്തിമലക്ഷ്യം അതിരുകളില്ലാത്ത മനുഷ്യസ്നേഹവും ആർദ്രമായ കരുണയുമാണെന്ന് അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കുകയും സ്വന്ത ജീവിതത്തിൽ ദൈവീകരണത്തിന്റെ നിരവധി പടികൾ ചവിട്ടിക്കയറുകയും ചെയ്തു.

വിശുദ്ധിയുടെ വരം ലഭിച്ചവർ ക്രിസ്തുവിനെപ്പോലെ മറ്റുള്ളവരുടെ വേദനകൾ ഏറ്റുവാങ്ങുന്നു. സകല മനുഷ്യർക്കുംവേണ്ടി നിരന്തരമായി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. സ്വന്തം കുറവുകളെക്കുറിച്ച് നിത്യം അനുതപിച്ച് കണ്ണീരൊഴുക്കുന്നു. ഈശ്വരോന്മുഖമായ അവരുടെ ജീവിതം ക്രിസ്തുവിനെപ്പോലെ ത്യാഗപൂർണമാകുന്നു. പരുമല തിരുമേനി വിശുദ്ധിയുടെ വരം പ്രാപിച്ചയാളാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശക്തമായ പ്രാർത്ഥനയും സർവംസഹമായ നന്മയുമാണ് ഇന്നും 'ലക്ഷോപലക്ഷങ്ങളെ' ആകർഷിക്കുന്നത്.

പരുമല തിരുമേനി അനുഷ്ഠിച്ച ആത്മിക സാധനയും കൈവരിച്ച സിദ്ധിയും ഉപിപ്ലവങ്ങളല്ല. കുറേ മന്ത്രവും ഏറെ തന്ത്രവും ഉപയോഗിച്ച് സാധാരണ ജനങ്ങളെ വശീകരിക്കുന്ന ആധുനിക ഗുരുക്കന്മാരെ നാം കാണാറുണ്ട്. ഭാരതത്തിൽ നമുക്കെല്ലാം സമാരാധ്യമായ 'ഗുരു'

എന്ന വാക്ക് ഇന്ന് പാശ്ചാത്യ രാജ്യങ്ങളിൽ പരിഹാസ്യമോ സന്ദിഗ്ദ്ധമോ ആണ്. കാരണം, അടുത്തകാലത്ത് മുളച്ചുവന്ന, മാദ്ധ്യമങ്ങളിൽ പുളകംസൃഷ്ടിക്കുന്ന മഹർഷിമാരും യോഗികളും ഗുരുക്കന്മാരും തന്നെ. അവരുടെ ശ്രദ്ധ പരസ്യത്തിലും പണത്തിലും പ്രശസ്തിയിലുമാണ്. അവർ മിക്കവരും ത്യാഗികളല്ല, ഭോഗികളാണ്. ഇന്ദ്രിയസംയമനമല്ല ഇന്ദ്രിയസുഖമാണവർ ഉപദേശിക്കുന്ന മാർഗം. മൂല്യബോധം നഷ്ടപ്പെട്ട പല സമ്പന്നരാജ്യങ്ങളിലും മാറിമാറി വീശുന്ന കാറ്റുകൾക്കനുസരിച്ച് അവർ ആദ്ധ്യാത്മിക നൗകയെ തിരിച്ചുവിടുന്നു. അതിശ്രേഷ്ഠമായ ഭാരതീയ യൗഗിക പാരമ്പര്യങ്ങൾക്ക് കളങ്കം ചേർക്കുന്നവരാണ് അവരിൽ പലരും.

ഇവിടെയാണ് പരുമല തിരുമേനിയുടേതുപോലെ നിശബ്ദവും ലളിതവും എന്നാൽ ആഴമേറിയതുമായ ആദ്ധ്യാത്മികതയിലേക്ക് നാം തിരിയേണ്ടത്. മണ്ണിൽ മറഞ്ഞുകിടക്കുന്ന വിത്തുപോലെയാണത്. എല്ലാവർക്കും കാണാൻവിധത്തിൽ ഉപരിതലത്തിൽ കിടക്കുന്ന വിത്തുകൾ പക്ഷികൾ കൊത്തിയെടുത്തേക്കാം, വെയിലേറ്റ് വാടിയേക്കാം. വേരു മുളച്ചാൽത്തന്നെ മണ്ണിലേക്ക് ആഴ്ന്നിറങ്ങാനായില്ലെന്നുവരും. മണ്ണിനുള്ളിൽ മറയുമ്പോൾ മാത്രമേ ഈർപ്പവും ചൂടുമേറ്റ് അതിന് മുളയ്ക്കാനാകൂ.

യഥാർത്ഥ വിശുദ്ധന്മാർ തങ്ങളുടെ സിദ്ധികളെ ചെണ്ടകൊട്ടി ഉദ്ഘോഷിക്കാറില്ല. ക്രിസ്തീയ പാരമ്പര്യമനുസരിച്ച് സ്വയം വിളംബരം ചെയ്യുന്ന എല്ലാ നന്മകളും സംശയാസ്പദമാണ്. പരസ്യത്തിന്റെയും പ്രസ്താവനകളുടെയും മായികവെളിച്ചത്തിൽനിന്ന് യഥാർത്ഥ വിശുദ്ധർ ഓടിയൊളിക്കുന്നു. സ്വാർത്ഥതയെ നിഷേധിച്ച് ആത്മത്യാഗത്തിന്റെ മണ്ണിൽ അവർ സ്വയം സംസ്കരിക്കുന്നു, ഇല്ലാതാകുന്നു. അവിടെ പിന്നീട് മുളച്ച് വളരുന്ന ശ്രേഷ്ഠമായ വൃക്ഷങ്ങളാണ് മനുഷ്യരാശിക്ക് കാരുണ്യത്തിന്റെ ഫലങ്ങൾ വർഷിച്ച് സ്ഥലകാലങ്ങളെ അതിശയിച്ച്, ആദ്ധ്യാത്മിക സംസ്കാരത്തിന്റെ തണൽവിരിക്കുന്നത്. ഗോതമ്പുമണി നിലത്തുവീണ് ചാകുന്നില്ല എങ്കിൽ അതിന് ജീവനെ ഉത്പാദിപ്പിക്കാൻ കഴിയുകയില്ല എന്ന ക്രിസ്തുവചനം ഇവിടെ അർത്ഥവത്താകുന്നു. 'തന്റെ ജീവനെ നേടുന്നവൻ അതിനെ നഷ്ടപ്പെടുത്തും; ജീവനെ നഷ്ടപ്പെടുത്തുന്നവൻ അതിനെ നേടും' എന്ന വിരുദ്ധോക്തി ക്രിസ്തീയ സുവിശേഷത്തിന്റെ കാതലാണ്. പരുമലതിരുമേനിയെപ്പോലെ, ക്രിസ്തുവിന്റെ സ്നേഹിതരായിത്തീർന്ന ശിഷ്യന്മാർ പിൻപറ്റുന്ന മാർഗമിതാണ്.

അത്ഭുതങ്ങളുടെ പരിവേഷത്തിലാണ് പരുമല തിരുമേനിയെയും ആ വിശുദ്ധന്റെ സിദ്ധികളെയും ജനങ്ങൾ പലപ്പോഴും കാണുന്നത്. ഇത് പൂർണമായും തെറ്റാണെന്ന് പറഞ്ഞുകൂടാ. എങ്കിലും പൗരസ്ത്യ ഓർത്ത

ഡോക്സ് പാരമ്പര്യത്തിൽ, അത്ഭുത സിദ്ധികളല്ല വിശുദ്ധിയുടെ അടിസ്ഥാനം എന്ന് എടുത്തുപറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ഫലങ്ങൾ 'സ്നേഹം, സന്തോഷം, സമാധാനം, ദീർഘക്ഷമ, ദയ, പരോപകാരം, വിശ്വസ്തത, സൗമ്യത, ഇന്ദ്രിയജയം' എന്നിവയാണെന്ന് വിശുദ്ധ പൗലോസ് അപ്പോസ്തോലൻ പറയുന്നു. ശ്രേഷ്ഠവരങ്ങളായി അദ്ദേഹം കാണിച്ചുതരുന്നത് വിശ്വാസം, പ്രത്യാശ, സ്നേഹം എന്നിവയാണ്. അതിൽത്തന്നെ സ്നേഹത്തെ അതിശ്രേഷ്ഠമായ വരമെന്ന് അദ്ദേഹം വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു.

ഇപ്പറഞ്ഞതൊക്കെയാണ് യഥാർത്ഥ വിശുദ്ധിയുടെ അളവുകോലായി ഓർത്തഡോക്സ് പാരമ്പര്യം കാണുന്നത്.

തീർച്ചയായും ക്രിസ്താനുരൂപികളായ വിശുദ്ധന്മാർക്ക് രോഗശാന്തിക്കും മറ്റുമുള്ള വരങ്ങൾ ലഭിക്കാം. ജനങ്ങളുടെ നന്മയ്ക്കുവേണ്ടിയും സഭയുടെ കെട്ടുപണിക്കുവേണ്ടിയും മാത്രം അങ്ങനെയുള്ള വരങ്ങളെ അവർ ഉപയോഗിക്കും. ഒരിക്കലും സ്വന്ത കാര്യലാഭത്തിനോ ജനങ്ങളെ വശീകരിക്കുന്നതിനോ അത്തരം വരങ്ങളെ പരിശുദ്ധ വ്യക്തികൾ ഉപയോഗിക്കുകയില്ല. മാത്രവുമല്ല, ഇത്തരം സിദ്ധികളിലല്ല, വിനയത്തിലും ആത്മത്യാഗത്തിലും കഠിനമായ ആത്മശിക്ഷണത്തിലുമാണ് അവർ ആത്മാവിന്റെ ഫലങ്ങളെ തേടുന്നത്.

ക്രിസ്തുവിന്റെ ജീവനുള്ള ശരീരത്തിൽ അംഗമായിരുന്ന പരുമലതിരുമേനിയെപ്പോലുള്ള വിശുദ്ധർ നിരന്തരം ലോകത്തിനുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. ക്രിസ്തുവാകുന്ന ഏക മഹാ പുരോഹിതന്റെ പൗരോഹിത്യ ധർമ്മത്തിൽ പങ്കുചേർന്ന് വിശുദ്ധരായ വ്യക്തികൾ സർവസൃഷ്ടിയെയും ദൈവസന്നിധിയിലേക്ക് ഉയർത്തുന്നു. ഇവിടെ ആയുസും മരണവും പ്രശ്നമല്ല. ക്രിസ്തുവിൽ നിത്യമായി ജ0ീവിക്കുന്നവർ പരസ്പരം പ്രാർത്ഥിക്കുകയും എല്ലാ മനുഷ്യരോടും ജീവജാലങ്ങളോടും കാരുണ്യം കാട്ടുകയും ചെയ്യുന്നു. ദൈവസന്നിധിയിൽ പ്രിയങ്കരരായ ഇവരുടെ നിത്യമായ പ്രാർത്ഥന ഇവിടെ ജീവിക്കുന്ന മനുഷ്യർക്ക് ശരണവും ആശ്വാസത്തിന് ഉറവിടവുമാകുന്നു. 'ലോകാ സമസ്താ സുഖിനോ ഭവന്തു'-സർവലോകത്തിനും സന്തോഷം കൈവരട്ടെയെന്നാണ് പരുമലതിരുമേനിയും വിശുദ്ധന്മാരുടെ സർവസംഘവും പ്രാർത്ഥിക്കുന്നത്.

സന്യാസവും പൗരോഹിത്യവും

പരുമല തിരുമേനി ഒരു വലിയ പാരമ്പര്യത്തിനുടമയാണ്. ആ പാരമ്പര്യം, സന്യാസവും മേല്പട്ടസ്ഥാനവും ഒരുമിച്ച് കൊണ്ടുപോയി

എന്നതാണ്. ഇന്നും നമ്മുടെ സഭയിൽ അത് നിലനില്ക്കുന്നുണ്ടെന്ന് നിങ്ങൾക്കറിയാം. മേല്പട്ടക്കാരെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നത് സന്യാസിമാരിൽനിന്നാണ്. അല്ലെങ്കിൽ മേല്പട്ടക്കാർ സന്യാസിമാരായിരിക്കണമെന്നാണ് നമ്മുടെ സഭാപാരമ്പര്യം നിഷ്കർഷിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് സന്യാസിയല്ലാത്ത അവിവാഹിത പട്ടക്കാരനെ മേല്പട്ടസ്ഥാനത്തേക്ക് തെരഞ്ഞെടുത്താൽ അദ്ദേഹത്തെ റമ്പാനാക്കിയിട്ടാണ് എപ്പിസ്കോപ്പാപട്ടം നല്കുന്നത്. എപ്പിസ്കോപ്പാ ധരിക്കുന്ന ശിരോവസ്ത്രം (മസനപ്സാ) സന്യാസിയുടെ വേഷത്തിന്റെ ഭാഗമാണ്, മെത്രാപ്പോലീത്തായുടേതല്ല.

പാശ്ചാത്യസഭയിൽ, മേല്പട്ടക്കാരെ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നത് സന്യാസിമാരിൽനിന്നായിരിക്കണം എന്ന് നിർബന്ധമില്ല. കത്തോലിക്കാ സഭയിൽ എല്ലാ വൈദികരും അവിവാഹിതരാണല്ലോ. എന്നാൽ എല്ലാവരും സന്യാസമൂഹത്തിൽ അംഗങ്ങളല്ല. ഗ്രീക്ക് ഓർത്തഡോക്സ് (ബിസന്റയിൻ) പാരമ്പര്യത്തിലും മേല്പട്ടക്കാരെ സന്യാസിമാരിൽനിന്നും തെരഞ്ഞെടുക്കുകയോ, മേല്പട്ടക്കാരാകാൻ വിളിക്കുന്നവർക്ക് സന്യാസസ്ഥാനം (ആർച്ചമാൻ ഡ്രൈറ്റ്) നല്കുകയോ ചെയ്യുന്നു. റഷ്യൻ ഓർത്തഡോക്സ് സഭയിലും മറ്റും വിഭാര്യരായിത്തീർന്നവരും മറ്റുതരത്തിൽ യോഗ്യരും സർവസമ്മതരായവരുമായ വൈദികരെ സന്യാസജീവിതത്തിൽ പ്രവേശിപ്പിച്ച് മേല്പട്ടസ്ഥാനം നല്കുന്ന രീതി ഇപ്പോഴും നിലവിലുണ്ട്.

ഏതാണ്ട് 5-ാം നൂറ്റാണ്ടോടുകൂടി സന്യാസിമാരിൽനിന്ന് മേല്പട്ടക്കാരെ തെരഞ്ഞെടുക്കുവാൻ തുടങ്ങിയ കാലഘട്ടം മുതൽ ഇന്നയോളം പൗരസ്ത്യസഭയിൽ അത് അഭംഗുരം പാലിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. പാശ്ചാത്യസഭയിൽ അത് നിർബന്ധമില്ല എന്ന് പറഞ്ഞല്ലോ. അതു പുരാതനസഭയുടെ പാരമ്പര്യമാണ്. കാനോനികമായിട്ടും വേദശാസ്ത്രപരമായിട്ടും നമ്മുടെ പാരമ്പര്യത്തിൽ ഇപ്പോഴും സന്യാസവും വൈദികവൃത്തിയും രണ്ടാണ്. അത് ഒരുമിച്ച് ചേർക്കണമെന്ന് നിർബന്ധമില്ല. വൈദികർ സന്യാസികൾ ആയിരിക്കണമെന്നോ, സന്യാസികൾ വൈദികർ ആയിരിക്കണമെന്നോ നമ്മുടെ കാനോനാകൾ നിഷ്കർഷിക്കുന്നില്ല. ഇപ്പോഴും പാശ്ചാത്യസഭയിൽ ചില സന്യാസസമൂഹങ്ങളിൽ അംഗങ്ങളായവർക്ക് വൈദികരാകാനോ മേല്പട്ടക്കാരനാകാനോ അനുവാദം കൊടുത്തിട്ടില്ല. അവർ 'സഹോദരന്മാരാ'യിട്ട് (Lay brothers) അവരുടെ സന്യാസജീവിതം നയിക്കുന്നു. പൗരസ്ത്യപാരമ്പര്യത്തിലും അങ്ങനെയായിരുന്നു. അന്തോണിയോസ് എന്ന വലിയ വിശുദ്ധനെയാണ് സന്യാസപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ തലതൊട്ടപ്പനായിട്ട് നാം കാണുന്നത്. അദ്ദേഹമൊരു അവൈദികനായിരുന്നു. അന്ന് അലക്സാന്ത്രിയായിലെ വൈദികശ്രേണിയിൽ അദ്ദേ

ഹത്തിന് ചേരാമായിരുന്നു. പക്ഷേ, അദ്ദേഹം അതിന് പോയില്ല. അന്തോണിയോസിന്റെ ശിഷ്യന്മാരായി, വൈദികപദവി ആഗ്രഹിക്കാതെ, സാധാരണ ക്രിസ്ത്യാനികളായിരുന്നുകൊണ്ട് പ്രാർത്ഥനാജീവിതത്തിലൂടെ, സ്നേഹനിർഭരമായ ദൈവാരാധനയിലൂടെ, തങ്ങളുടെ ജീവിതത്തെ സാക്ഷാത്കരിക്കുന്നതിനും, ആ സ്നേഹം മറ്റുള്ളവർക്ക് പകർന്നുകൊടുക്കുന്നതിനും ആയിരക്കണക്കിന് ആളുകൾ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്; ഇപ്പോഴും പലരും ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് ഞാൻ പറഞ്ഞത്, നമ്മുടെ പാരമ്പര്യത്തിലും പാശ്ചാത്യപാരമ്പര്യത്തിലും വൈദികവൃത്തിയും സന്യാസവൃത്തിയും രണ്ടും രണ്ടായിട്ടാണ് കാണുന്നത് എന്ന്.

എന്നാൽ സ്വാഗതാർഹമെന്ന് കരുതാവുന്ന ഒരു മാറ്റം പാശ്ചാത്യപാരമ്പര്യത്തിൽ വന്നു. അത് സന്യാസിമാരിൽനിന്ന് മേല്പട്ടക്കാരെ തെരഞ്ഞെടുക്കുക എന്നുള്ളതാണ്. അതാണ് ഇപ്പോഴും നമ്മൾ തുടരുന്നത്. അതുകൊണ്ടുണ്ടായിരുന്ന ഒരു വലിയ പ്രയോജനം, മേല്പട്ടക്കാരൻ ഭരണകർത്താവായി, അതായത് ലൗകിക ഭരണാധികാരികളെപ്പോലെ കിരീടവും ചെങ്കോലും വഹിക്കുന്ന ഭരണാധികാരിയായി മാത്രം ഇരിക്കാതെ, ജനങ്ങളുടെ ശ്രേഷ്ഠനായ ഇടയനും ഋഷിയും ഗുരുവും ആചാര്യനുമായി മാറി എന്നുള്ളതാണ്. പരുമല തിരുമേനിയോട് ബന്ധപ്പെടുത്തി ഇത് പറയുന്നതിന്റെ പ്രധാനപ്പെട്ട കാരണം, പരുമല തിരുമേനി ആ മാതൃക അഭംഗുരം, ആക്ഷരികമായി പാലിച്ച ആളായിരുന്നു എന്നതുകൊണ്ടാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യന്മാരും അത് പഠിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. കാലം ചെയ്ത ഗീവർഗീസ് ദ്വിതീയൻ ബാവാ തിരുമേനി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യനായിരുന്നുവെന്ന് നിങ്ങൾക്കറിയാം. ആ തിരുമേനി പഠിപ്പിച്ചവരിലും, ആ തിരുമേനിയെ മാതൃകയാക്കിയവരിലും എല്ലാം ആ വലിയ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ അംശങ്ങൾ സജീവമായിട്ട് നിലനില്ക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് ഞാൻ പറഞ്ഞത് അത് സ്വാഗതാർഹമായ ഒരു മാറ്റമായിട്ട് പൗരസ്ത്യസഭ സ്വീകരിക്കുന്നു എന്ന്.

എന്നാൽ മറുവശംകൂടി നാം ചിന്തിക്കേണ്ടതാണ്. വൈദികസ്ഥാനം ലഭിക്കാൻവേണ്ടി പണിപ്പെടുന്ന ആളുകളും നമ്മുടെ സഭയിലുണ്ട്. യാതൊരുതരത്തിലുള്ള യോഗ്യതകളുമില്ലെങ്കിലും വൈദികസ്ഥാനത്തിനുവേണ്ടിയും, മേല്പട്ടസ്ഥാനത്തിനുവേണ്ടിയും ആഗ്രഹിക്കുന്ന ആളുകളും സഭയിലുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് ആ പുരാതനമായ ആദർശം, അതായത് വൈദികസ്ഥാനവും സന്യാസവും വെവ്വേറെയാക്കുന്ന രീതികൂടി നാം ഓർത്തിരിക്കേണ്ടതാണ്. വൈദികസ്ഥാനവും സന്യാസജീവിതവും രണ്ടാണ്. സന്യാസജീവിതം തുടക്കത്തിൽ വ്യക്തിപരമായ തീരുമാനവും വിളിയുമാണ്. അത് മറ്റാരുടെയും നിർബന്ധംകൊണ്ട് ഒരാൾ സ്വീകരി

ക്കുന്നതല്ല. നേരേ മറിച്ച് ഒരു വ്യക്തിയുടെ ഉള്ളിൽ പരിശുദ്ധാത്മാവ് പ്രവർത്തിച്ച് സന്യാസജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് വിളി നല്കുന്നു. അത് എല്ലാവർക്കും-സ്ത്രീകൾക്കും പുരുഷന്മാർക്കും-ലഭ്യമായ ദൈവവിളിയാണ്. സഭ അത് പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും പരിപോഷിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ ഒരാൾ വൈദികസ്ഥാനവും മേല്പട്ടസ്ഥാനവും ഏല്ക്കണമെങ്കിൽ അയാൾക്ക് മാത്രം തോന്നിയാൽ പോരാ. എനിക്ക് മേല്പട്ടക്കാരനാകണമെന്ന് തോന്നിയാൽ ഞാൻ മേല്പട്ടക്കാരനാകുകയില്ല. നേരേ മറിച്ച് സഭ എന്നെ തിരഞ്ഞെടുത്ത് വിളിക്കണം. എനിക്ക് ആഗ്രഹം ഇല്ലെങ്കിൽകൂടിയും ഞാൻ മറ്റുതരത്തിൽ യോഗ്യനാണെങ്കിൽ എന്നെ നിർബന്ധിച്ച് പട്ടക്കാരനോ മേല്പട്ടക്കാരനോ ആക്കാനുള്ള അവകാശം സഭയ്ക്കുണ്ട്; സഭാചരിത്രത്തിൽ, അങ്ങനെ സർവസമ്മതരായ വ്യക്തികളെ നിർബന്ധപൂർവം വൈദികസ്ഥാനങ്ങളിലേക്ക് വിളിച്ച സംഭവങ്ങളുണ്ട്. സ്വയം നാമനിർദ്ദേശം നല്കിയും സ്വാധീനം ഉപയോഗിച്ചും ഉന്നത വൈദികസ്ഥാനങ്ങളിലേക്ക് വരുന്നവരെക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠമായ ശുശ്രൂഷ അങ്ങനെയുള്ളവർ നിർവഹിച്ചിട്ടുണ്ട്.

തീർത്ഥവും തീർത്ഥാടനവും

പരുമലപ്പള്ളി ഇരിക്കുന്ന സ്ഥലം ഒരു തരത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ ഒരു ദ്വീപാണ്. ആക്ഷരികമായിട്ടല്ല. എന്നാൽ ഇവിടെ നേരത്തേ വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആളുകൾക്കെല്ലാമറിയാം, പരുമല കടവിൽ ഇറങ്ങി തോണിയിൽ കയറി നദി കടന്നു വേണം പരുമലപള്ളിയിലേക്ക് വരാൻ. ഇപ്പോൾ നല്ലൊരു പാലമുണ്ട്. പക്ഷേ, പാലമുണ്ടെങ്കിലും, പ്രായമുള്ളവരുടെ മനസ്സിൽ പരുമല കടവ് നിലനില്ക്കുന്നു. ഞാൻതന്നെ വൈദിക സെമിനാരിയിൽ വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്നപ്പോൾ ഇവിടെ പെരുന്നാളിനു വരുന്നത് ഈ കടവ് കടന്നാണ്. ഇപ്പോഴും എന്റെ ആദ്യത്തെ ഓർമ്മ പരുമല കടവെന്നുള്ളതാണ്.

'തീർത്ഥം' എന്ന സംസ്കൃതപദത്തിന്റെ മുഖ്യമായ അർത്ഥം കടവ് എന്നതാണ്. വെള്ളമുള്ള കടവിലേക്കുള്ള തീർത്ഥാടനമാകണമെങ്കിൽ ഈ കടവ് നമ്മൾ കടക്കണം, കടവ് കടന്ന് അക്കരെ ചെല്ലണം. ഭാരതീയ മതങ്ങളുടെ ആദ്ധ്യാത്മികതയിൽ നദികടന്ന് അക്കരെയെത്തുന്ന 'തീത്ഥാടനം' രൂഢമൂലമാണ്. ലോകജീവിതമാകുന്ന ജലപ്രവാഹത്തെയാണ് നാം മുറിച്ചു കടക്കുന്നത്. ക്രിസ്തീയ പാരമ്പര്യത്തിലും, 'സമാധാന തുറമുഖത്ത്' നാം എത്തുന്നതിനെക്കുറിച്ച് ധാരാളം പറയുന്നുണ്ട്. ഓളങ്ങളും തിരമാലകളുമുള്ള സമുദ്രത്തെ കടന്നാണ് ഈ തുറമുഖത്ത് നാം എത്തുന്നത്. ഇപ്പോൾ പരുമല പാലമുണ്ടെങ്കിലും ആത്മീയമായി

കടവു കടക്കുന്ന 'തീർത്ഥാടനം' നാം നിലനിർത്തണം.

പരുമല തിരുമേനി എന്തുകൊണ്ടാണീ സ്ഥലം തിരഞ്ഞെടുത്തതെന്ന് നമ്മൾ വല്ലപ്പോഴും ചിന്തിക്കേണ്ടതാണ്. ഇതിനേക്കാൾ പരിഷ്കൃതമായ സ്ഥലങ്ങൾ വേറെയുണ്ടായിരുന്നു. പട്ടണങ്ങളോട് അടുത്ത സ്ഥലങ്ങളു ണ്ട്. അത് തിരഞ്ഞെടുത്തില്ല. കരിമ്പനക്കൂട്ടങ്ങൾ നിന്നിരുന്ന, വിജനമാ യ, ഏകാന്തമായ സ്ഥലമാണ് തിരുമേനി തിരഞ്ഞെടുത്തത്. പാമ്പാടി തിരുമേനി എന്തുകൊണ്ടാണ് പൊത്തമ്പുറം കുന്ന് തിരഞ്ഞെടുത്തതെന്ന് നമ്മൾ ചിന്തിക്കേണ്ടതാണ്. വിജനമായ ഒരു കാടാണ് തിരുമേനി തെര ഞ്ഞെടുത്തത്. കാരണം, പാമ്പാടി തിരുമേനിയും പരുമല തിരുമേനിയു മെല്ലാം തന്നെ ആ പുരാതന സന്യാസജീവിതത്തിന്റെ, മഹർഷിമാരുടെ ജീവിതത്തിന്റെ പിൻതുടർച്ചക്കാരാണ് എന്നുള്ളതുകൊണ്ടാണ്, അവർ മെത്രാപ്പോലീത്തന്മാരായിരുന്നുവെങ്കിലും, അവർക്ക് കൂടുതൽ ആകർഷ കമായി തോന്നിയത് സന്യാസജീവിതത്തിന്റെ ലാളിത്യവും പ്രാർത്ഥനാ നിർഭരമായ അന്തരീക്ഷവുമായിരുന്നു. ഇന്ന് സഭ അവരെ ഭക്ത്യാദര പൂർവം ഓർക്കുന്നത് അവർ സഭയുടെ മേല്പട്ടക്കാരായിരുന്നു എന്നതു കൊണ്ട് മാത്രമല്ല, അതിലുപരി അവർ ആത്മനിറവുള്ള സന്യാസിശ്രേ ഷ്ഠന്മാരും സൗഖ്യദായകരും ആയിരുന്നു എന്നതുകൊണ്ടുകൂടിയാണ്.

അവർ ഒറ്റയ്ക്കു താമസിക്കുവാൻ വേണ്ടിയല്ല, ഏകാന്തത തേടിയത്; അവരുടെ ഏകാന്തതയിലൂടെ, നിശ്ശബ്ദതയിലൂടെ, സ്നേഹാർദ്രമായ പ്രാർത്ഥനയിലൂടെ ജീവന്റെ ഉറവകൾ ഒഴുകുന്നതിനുവേണ്ടിയായിരുന്നു. ഊഷരമായ ഭൂമിയെ ആർദ്രമാക്കുന്ന സ്നേഹവും സഹാനുഭൂതിയും അവ രിൽനിന്ന് പ്രവഹിച്ചു. വൈദികർക്കും അവൈദികർക്കുമുള്ളത് ഈ ഒരേ ആത്മീയലക്ഷ്യം തന്നെയാണ്. പരുമല തിരുമേനി തന്റെ ജീവിതത്തിലൂടെ പൗരസ്ത്യ ഓർത്തഡോക്സ് സഭയുടെ ഈ ആത്മീയ ദർശനത്തെ സജീ വമായി നിലനിർത്തി.

❑

പരുമല ഭക്തി: സാദ്ധ്യതകളും വെല്ലുവിളികളും

ഫാ. ഡോ. എം. ജോൺ പണിക്കർ

പരുമല ഒരു അതുല്യ തീർത്ഥാടന കേന്ദ്രമാണ്. അതിന്റെ കാരണം പരിശുദ്ധനായ പരുമല കൊച്ചുതിരുമേനിയുടെ കബറിടം അവിടെ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നു എന്നുള്ളതു മാത്രമാണ്. വിശുദ്ധനും മഹാമഹർഷിയുമായിരുന്ന പരിശുദ്ധ പിതാവിന്റെ കബറിങ്കലേക്ക് വരുന്ന ഭക്തരുടെ എണ്ണം ദിനംപ്രതി വർദ്ധിക്കുന്നു എന്നതു ഭാരതീയരുടെ മനസിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്ഥാനം എന്താണെന്ന് സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു. ലോകത്തിന്റെ നാനാ ഭാഗങ്ങളിൽ നിന്നും ജാതിമതഭേദമെന്യേ ധാരാളം ആളുകൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കബറിനു മുമ്പിൽ വന്ന് നിറകണ്ണുകളോടെ പ്രാർത്ഥിച്ച് അനുഗ്രഹം പ്രാപിച്ചു തിരികെ പോകുന്നതു വർത്തമാനകാലത്തിലെ ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഓർമ്മപ്പെരുന്നാളിനോടനുബന്ധിച്ചുള്ള ദിവസങ്ങളിൽ കാൽനടയായി വളരെ ദുരങ്ങളിൽനിന്ന് കബറിങ്കലേക്കു വരുന്ന തീർത്ഥാടകരുടെ എണ്ണം വർഷംതോറും വർദ്ധിച്ചു വരുന്നു എന്നതും ആർക്കും മറച്ചുവയ്ക്കാവുന്നതല്ല.

പരുമല ഭക്തി എന്നതു പരുമല തിരുമേനിയോടുള്ള ഭക്തിയും ആദരവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മദ്ധ്യസ്ഥതയിലൂടെ ത്രിയേക ദൈവത്തിനു സമർപ്പിക്കുന്ന വന്ദനവും ആരാധനയുമാണ്. പരുമല തിരുമേനിയുടെ മദ്ധ്യസ്ഥതയാൽ വിശ്വാസിയുടെ പ്രാർത്ഥന സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്ക് ഉയരുകയും സ്വർഗ്ഗീയാനുഗ്രഹങ്ങൾ വിശ്വാസിക്കു ലഭിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. “യഹോവയുടെ കണ്ണ് നീതിമാന്മാരുടെമേലും അവന്റെ ചെവി അവരുടെ നിലവിളിക്കായും തുറന്നിരിക്കുന്നു” (സങ്കീ. 34:15). ദൈവാനുഗ്രഹങ്ങളെ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നിന്നു പിടിച്ചുവാങ്ങുന്ന പ്രാർത്ഥനാജീവിതം ഉണ്ടായിരുന്ന പരിശുദ്ധ പരുമല തിരുമേനിയെ ഭക്തിപൂർവ്വം സ്മരിക്കുമ്പോൾ വിശ്വാ

സിയുടെ മനസ്സിൽ ഉയർന്നു വരുന്ന പ്രത്യാശയുടെ ചിന്ത തനിക്കുവേണ്ടി യഹോവയാം ദൈവത്തിന്റെ കണ്ണുകളും ചെവികളും എല്ലായ്പ്പോഴും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മേൽ തുറന്നിരിക്കുന്നു എന്നതാണ്. "ഞങ്ങളുടെ പരിചയായ ദൈവമേ നോക്കണമേ, നിന്റെ അഭിഷിക്തന്റെ മുഖത്തെ കടാക്ഷിക്കേണമേ, നിന്റെ പ്രാകാരങ്ങളിൽ കഴിക്കുന്ന ഒരു ദിവസം വേറെ ആയിരം ദിവസത്തേക്കാൾ ഉത്തമമല്ലോ" എന്ന സങ്കീർത്തനക്കാരന്റെ വാക്കുകൾ (സങ്കീ. 84:10-11) ജീവിതത്തിൽ അന്വർത്ഥമാക്കിയ പരിശുദ്ധ പിതാവ് ദൈവത്തോടൊപ്പം നിരന്തരമായി വസിച്ചുകൊണ്ടു മഹത്വീകരണത്തിലേക്കു പ്രവേശിച്ച ആളാണ്. ദൈവകൃപയിൽ വളർന്നു മഹത്വീകരണത്തിൽ പ്രവേശിച്ചിരുന്ന പരിശുദ്ധ പിതാവ് നമുക്കുവേണ്ടി ദൈവസന്നിധിയിൽ മദ്ധ്യസ്ഥത അണയ്ക്കുന്നു എന്ന ഉറച്ച വിശ്വാസം നമ്മുടെ സഭാജീവിതത്തിൽ ഉണ്ടാകാവുന്ന ചില സാദ്ധ്യതകളും വെല്ലുവിളികളും മനസ്സിലാക്കുവാൻ നമ്മെ പ്രാപ്തരാക്കണം. ചില പ്രധാന ചിന്തകൾ ഇവിടെ കുറിക്കുന്നു.

1. വിശ്വാസപരമായ കാര്യം

ദൈവം ഒരുവനല്ലാതെ പരിശുദ്ധനില്ല എന്നും ദൈവത്തിനും മനുഷ്യർക്കും ഇടയിൽ ഏക മദ്ധ്യസ്ഥനായി യേശുക്രിസ്തു നിലകൊള്ളുന്നു എന്നും (1 തിമോത്തി 2:5) സഭ ഉറച്ചു വിശ്വസിക്കുന്നു. എന്നാൽ വിശുദ്ധന്മാരുടെയും ശുദ്ധിമതികളുടെയും മദ്ധ്യസ്ഥത സഭയുടെ അടിസ്ഥാന പ്രമാണവുമാണ്. യേശുവിനു തുല്യമായ സ്ഥാനമല്ല സഭ വിശുദ്ധർക്കു കൊടുത്തിരിക്കുന്നത്. പരിശുദ്ധന്മാരുടെ മദ്ധ്യസ്ഥതാ ദൗത്യം ഏക മദ്ധ്യസ്ഥനായ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ (1 തിമോത്തി 2:5) സ്ഥാനത്തെ നിഷേധിക്കുന്നതോ ചോദ്യം ചെയ്യുന്നതോ അല്ലതാനും. ദൈവവും ലോകവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിലെ ഏക മദ്ധ്യസ്ഥൻ യേശുക്രിസ്തുവാണ്. ക്രിസ്തുവിന്റെ മദ്ധ്യസ്ഥത കാൽവറി ക്രൂശിൽ സർവ്വലോകത്തിനും വേണ്ടി യാഗമായതും എല്ലാവരെയും പിതാവാം ദൈവത്തിങ്കൽ ഒന്നാക്കുന്നതുമായ മദ്ധ്യസ്ഥതയാണ്. അത് അതുല്യമായതും മറ്റാർക്കും ചെയ്യാൻ കഴിയാത്തതുമാണ്.

പരുമല തിരുമേനിയെപ്പോലുള്ള വിശുദ്ധന്മാർ യേശുക്രിസ്തുവിനോടുള്ള ബന്ധത്തിലും മനുഷ്യസ്നേഹത്തിലും ഉത്തമ മാതൃക നല്കിയിട്ടുള്ള വിശ്വസ്ത ഭടന്മാരാണ്. അവർ ദൈവത്തിന്റെ പരമവിശുദ്ധിയോടു ചേർന്നു ജീവിക്കുവാൻ കാംക്ഷിച്ചു വളർന്നു മഹത്വത്തിൽ പ്രവേശിച്ചവരാണ്. അവരെയാണ് നീതിമാന്മാർ, പുണ്യവാന്മാർ, ഭക്തന്മാർ എന്നൊക്കെ വേദപുസ്തകവും സഭയും സംബോധന ചെയ്യുന്നത്. "നീതി

മാന്റെ ശ്രദ്ധയോടു കൂടിയ പ്രാർത്ഥന വളരെ ഫലിക്കുന്നു" (യാക്കോ. 5:10). വിശുദ്ധരുടെ മദ്ധ്യസ്ഥത പ്രാർത്ഥനാ മദ്ധ്യസ്ഥതയാണ്. ദൈവ തിരുമുമ്പാകെ നമുക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കുക എന്നതു യേശു ക്രിസ്തുവിന്റെ കല്പനയുമാണ് (യോഹ. 15:16). ശരീരത്തോടിരുന്നാലും ശരീരം വിട്ടാലും ക്രിസ്തുവിനെ പ്രസാദിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് (2 കൊരി. 5:8) സജീവരായി കഴിയുന്ന വിശുദ്ധർക്ക് പ്രാർത്ഥിക്കുക എന്ന ദൗത്യം മാത്ര മാണുള്ളത്.

വിശുദ്ധരുടെ മദ്ധ്യസ്ഥതയോടൊപ്പംതന്നെ ഓരോ വിശ്വാസിയും വ്യക്തിപരമായി ദൈവസംസർഗ്ഗത്തിൽ ഏർപ്പെടുകയും ആവശ്യങ്ങളെ ദൈവസന്നിധിയിൽ സമർപ്പിക്കുകയും ചെയ്യണം. പരസ്പരം കൂട്ടായ്മ ആചരിച്ചുകൊണ്ടു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതാണ് ആരാധനാസമൂഹം. അതു തന്നെയാണ് പരിശുദ്ധരുടെ ഐക്യവും. എന്നാൽ അതിനോടൊപ്പംതന്നെ ആരാധനയിലുള്ള വ്യക്തിപരമായ തങ്ങളുടെ ദൗത്യം നിറവേറ്റുവാൻ ഓരോ വിശ്വാസിക്കും കഴിയണം.

പരുമല തിരുമേനിയോടുള്ള ഭക്തി അദ്ദേഹത്തെ പലപ്പോഴും ദൈവ ത്തിന്റെ സ്ഥാനത്തു നിർത്തുന്നില്ലേ എന്ന ചോദ്യം ചിലരെങ്കിലും ഉന്ന യിക്കാറുണ്ട്. കബറിങ്കൽ ദിനംപ്രതി കൂടിവരുന്ന വിശ്വാസികളുടെ ചിന്ത കളും വീക്ഷണങ്ങളും പലപ്പോഴും ആ വഴിക്കു തിരിയുന്നു എന്നതു ചിലരെങ്കിലും സംശയദൃഷ്ടിയോടെ വീക്ഷിക്കാറുണ്ട്. പരുമല തിരു മേനിക്ക് സഭ വിശുദ്ധർക്കു കൊടുക്കുന്ന പ്രാധാന്യത്തിനും സ്ഥാന ത്തനും അപ്പുറമായി ഒരു ആദരവും ഔദ്യോഗികമായി നല്കുന്നില്ല എന്നതു ശരിയാണെങ്കിലും ഭക്തരുടെ പ്രകടനങ്ങളിൽ സംശയങ്ങൾക്കു വക നല്കുന്ന തരത്തിലുള്ള ഭക്തി പലപ്പോഴും ദൃശ്യമാകാറുണ്ട്. തികഞ്ഞ സംയമനത്തോടെ അതു മനസ്സിലാക്കി ശരിയായ ബോധവ ത്കരണത്തിലൂടെ ഭക്തരെ നേരായ പാതയിലേക്കു നയിക്കുവാൻ സഭാ നേതൃത്വത്തിനു കഴിയണം. പൗരസ്ത്യ ആദ്ധ്യാത്മികതയും വേദശാ സ്ത്രവും സ്വന്തജീവിതത്തിൽ സ്വാംശീകരിച്ച വിശുദ്ധന്റെ ജീവിതമാ തൃക പിൻപറ്റി ദൈവത്തിങ്കലേക്കു ചേരുവാൻ വിശ്വാസികളായ ഭക്തരെ സഭാനേതൃത്വം പ്രാപ്തരാക്കണം. നിരന്തര പ്രാർത്ഥനയുടെ ശക്തി അറിഞ്ഞ് ആ പ്രാർത്ഥനയുടെ ശക്തി വിതരണം ചെയ്തുകൊണ്ട് അദ്ദേ ഹത്തിന്റെയും വിശുദ്ധരുടെയും പ്രാർത്ഥനകൾ ഒരുമിച്ചു സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്ക് ഉയരണം. കബറിടത്തിനു മുന്നിലായി ധ്യാനിക്കുവാനും പ്രാർത്ഥിക്കു വാനുമായി വരുന്ന ആളുകൾക്കു യഥാർത്ഥ സഭാവിശ്വാസം ഉൾക്കൊണ്ട് അവ നടത്തി അനുഗ്രഹം പ്രാപിക്കുവാനുള്ള സൗകര്യങ്ങൾ ചെയ്തു കൊടുക്കുവാൻ ഉത്തരവാദിത്വമുള്ളവർ ശ്രദ്ധിക്കണം.

2. പരുമല ഭക്തി വിശ്വാസിയുടെ ജീവിതാനുഭവം ആകണം

ഇന്നു പലർക്കും പരുമല തിരുമേനി എന്ന വിശുദ്ധൻ ഓർക്കപ്പെടുവാനും ആചരിക്കപ്പെടുവാനുമുള്ള ഒരാൾ മാത്രമായിരിക്കുന്നു എന്നത് ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമാണ്. ഇന്നലെ ജീവിച്ച തിരുമേനിയുടെ ഓർമ്മ ആചരിക്കുക എന്നതിലുപരി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തിലും പ്രാർത്ഥനയിലും പങ്കാളികളാകുവാൻ മുന്നോട്ടു വരുന്നവർ വളരെ ചുരുക്കമാകുന്നു. ഇവിടെയാണ് പരുമല ഭക്തിയിലെ പുതിയ സാദ്ധ്യതയും വെല്ലുവിളിയും വിശ്വാസിക്കു ദൃശ്യമാകുന്നത്. കർത്താവിന്റെ മഹിമയോടു ചേർന്നു വസിക്കുവാനും അവന്റെ മഹിമയോടു ചേർന്നു വസിക്കുന്നവർക്ക് ഒരു പതർച്ചയും ഉണ്ടാകുകയില്ല എന്നനുശാസിക്കുവാനും കഴിഞ്ഞ പരുമല തിരുമേനിയുടെ ജീവിതം നമുക്കിന്നൊരു വെല്ലുവിളിയാണ്. മലങ്കര സഭയുടെ അഭിമാനമായി തിളങ്ങുന്ന തിരുമേനിയുടെ ജീവിതാനുഭവങ്ങൾ സഭാഗാത്രത്തിന്റെ അഭിമാനവും അനുഭവവുമായി മാറണം.

യഥാർത്ഥ ഭക്തിയും വേദശാസ്ത്രവും എന്നതു ശരീരവും മനസ്സും ആത്മാവും ഹൃദയവുമൊക്കെ ഒരുപോലെ ദൈവവുമായി ഐക്യപ്പെടുത്തുന്ന അനുഭവമാണ്. പരുമല തിരുമേനി ബൗദ്ധികതലങ്ങളിൽ നിന്നു ആത്മീയതലങ്ങളിലേക്ക് ഉയർന്നുപൊങ്ങിയ യഥാർത്ഥ ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞൻ ആയിരുന്നു. അദ്ദേഹം പരിശുദ്ധനാകുന്നു എന്ന സഭാമക്കളുടെ ബോദ്ധ്യമാണ് അവരെ കബറിങ്കലേക്കു നയിക്കുന്നത്. ഇതു വിശ്വാസികൾക്കും അവരുടെ ഇടയന്മാർക്കും ഒരു വെല്ലുവിളിയാണ്. ഓരോ മനുഷ്യനും ബൗദ്ധികതലങ്ങളിൽനിന്ന് സ്വർഗ്ഗീയ തലങ്ങളിലേക്ക് ഉയരുന്ന ദൈവവാഹിയായി മാറുകയും ഉത്തമ ക്രൈസ്തവ ജീവിതം നയിച്ച് മഹത്വത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കുവാൻ ഒരുങ്ങുകയും ചെയ്യണമെന്ന് തിരുമേനി ആവശ്യപ്പെടുന്നു. ഇത് ഏവർക്കും സാദ്ധ്യമാകുന്നതാണ്. ഈ സാദ്ധ്യതയെ ഒരു വെല്ലുവിളിയായി സ്വീകരിക്കുവാൻ ഇന്നത്തെ ഭക്തനു സാധിക്കുമോ?

പരുമല തിരുമേനി തന്റെ ജീവിതത്തിൽ അനുതാപത്തിനു പ്രത്യേക സ്ഥാനം നല്കിയിരുന്നു. അനുതാപമില്ലാതെ പുതുജീവനോ, രക്ഷയോ, സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിലേക്കുള്ള പ്രവേശനമോ സാദ്ധ്യമാകുകയില്ല എന്നദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. പൗരസ്ത്യസഭയുടെ ചിന്തയിൽ മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ ഓരോ നിമിഷവും അനുതാപത്തിനു പ്രാധാന്യം കൊടുക്കുകയും ജീവിതത്തിന്റെ അന്ത്യസമയംവരെ അതു തുടരുകയും ചെയ്യേണ്ടതാണ്. ഇന്ന് അനുതാപവും മാനസാന്തരവുമൊക്കെ പ്രസംഗങ്ങളിൽ മാത്രം ഒതുങ്ങി നില്ക്കുന്നു. വിശുദ്ധ കുർബ്ബാനയിൽ ആത്മാർത്ഥമായി പങ്കുകൊള്ളു

വാൻ വിമുഖത കാണിക്കുകയും ജീവിതപൊലിമയ്ക്കു വേണ്ടി എളുപ്പ മാർഗ്ഗങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പ്രവണതയാണ് ഇന്ന് അനേക രിലും കാണുന്നത്. ഹർഷോന്മാദത്തിലും ബഹളം വച്ചുള്ള പ്രാർത്ഥന/ പ്രസംഗയോഗങ്ങളിലും സംബന്ധിച്ചു നിർവൃതി അടയുക എന്ന ലക്ഷ്യ ത്തിൽ മാത്രമാണ് ഇന്നു പല ആളുകളും ജീവിക്കുന്നത്. ഇതുമൂലം നിരപ്പിന്റെയും സമാധാനത്തിന്റെയും യഥാർത്ഥ അനുഭവം മനുഷ്യജീ വിതത്തിൽനിന്നു കാലക്രമേണ അന്യമായി പോകുകയും പാപബോ ധമോ ജീവിതവിശുദ്ധിയോ ഇല്ലാത്ത അവസ്ഥയിലേക്ക് മനുഷ്യൻ എത്തി ച്ചേരുകയും ചെയ്യും.

ആത്മീയ അഹങ്കാരം മദ്യപാനത്തേക്കാൾ ആപൽക്കരമാണ്. അങ്ങ നെയുള്ളവർക്കു പാപത്തെക്കുറിച്ചും നീതിയെക്കുറിച്ചും ന്യായവിധിയെ ക്കുറിച്ചും ശരിയായ ബോധമുണ്ടാകുകയില്ല. ഇതുമൂലം സ്വയം ദൈവ മാകാനുള്ള മനുഷ്യന്റെ വാഞ്ഛ വർദ്ധിക്കുകയും സമൂഹത്തെ അപക ടത്തിലേക്കു നയിക്കുകയും ചെയ്യും. അനുതാപത്തിലൂടെ നിരപ്പിന്റെയും സമാധാനത്തിന്റെയും ശുശ്രൂഷയായ വി. കുർബ്ബാനയിൽ പങ്കുകൊണ്ട് അവിടെനിന്നു ലഭിക്കുന്ന ദൈവിക കൃപമൂലം ജീവിതത്തിലുണ്ടാകുന്ന പ്രശ്നങ്ങളോടും പ്രതിബന്ധങ്ങളോടും ക്രിയാത്മകമായി പ്രതികരിക്കാൻ പരുമല തിരുമേനി ആഹ്വാനം ചെയ്യുന്നു. ഇന്നത്തെ ഭക്തർ ഈ വെല്ലു വിളിയെ ആത്മാർത്ഥമായി സ്വീകരിക്കുവാൻ തയ്യാറാണോ? ലോകത്തിൽ ജീവിക്കുകയും ലൗകിക ജീവിതത്തിൽനിന്നു തെന്നിമാറി വിശുദ്ധീക രണം പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്ത തിരുമേനിയുടെ സ്വഭാവം അനുകരിക്കു വാൻ പരുമല ഭക്തർക്ക് സാദ്ധ്യമാകുമോ?

3. പരുമല ഭക്തിയും പ്രായോഗിക ജീവിതവും

“ഭക്തരുടെ” എണ്ണം വർദ്ധിക്കുകയും ഭക്തി നഷ്ടമായിക്കൊണ്ടിരി ക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സമയത്താണ് നാം ജീവിക്കുന്നത്. മദ്യപിക്കുന്നത് വ്യഭിചരിക്കുന്നതും മാത്രം പാപമാണെന്നും ബാക്കിയെല്ലാം വിശുദ്ധമാ ണെന്നും പഠിപ്പിക്കുന്ന ജീവിതമാതൃകകൾ ഇന്നു ധാരാളമുണ്ട്. “ഭക്തി” വർദ്ധിക്കുകയും അതിനു പ്രായോഗിക ജീവിതത്തോടു ബന്ധമില്ലാതാ കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ അതു വലിയ വിരോധാഭാസമായി മാറുന്നു. അധി കാരമോഹവും അതിനോടു ചേർന്നുള്ള വടംവലികളും ഇന്നു സഭാജീ വിതത്തിന്റെ ഭാഗമായി മാറിയിരിക്കുന്നു. മെത്രാപ്പോലിത്തന്മാർക്കു ഭര ണാധികാരം അനിവാര്യമാണെന്നും അത് തപോനിഷ്ഠയുടെയും സത്യാ രാധനയുടെയും വലയത്തിനുള്ളിൽ സമന്വയിപ്പിച്ച പരുമല തിരു മേനിയുടെ പാവനസ്മരണക്കു മുന്നിൽ അധികാര വടംവലി സ്വഭാവ

മായി മാറ്റിയിരിക്കുന്ന സഭാനേതാക്കന്മാർക്കും "ഭക്തരായ" വിശ്വാസി കൾക്കും എങ്ങനെ നേരേ നില്ക്കുവാൻ കഴിയും എന്നതും പ്രത്യേകം ചിന്തിക്കണം. ആരാധനയിൽ പ്രഘോഷിക്കപ്പെടുന്ന ക്രിസ്തുവിനോട് ആത്മീയ ജീവിതത്തിൽ ബന്ധമില്ലാതെ മുന്നോട്ടുപോകുന്ന സഭാ "നേതൃ -വിശ്വാസികളുടെ" കൂട്ടം "നൂറ്റിഒന്നിന്മേലും അതിലുപരിയും" കുർബ്ബാന നടത്തിയാൽ എന്താണ് അർത്ഥമുള്ളത്?

സഭയുടെ അധികാര മാതൃക ക്രിസ്തുവാണ്. യേശുക്രിസ്തു തന്റെ അധികാരം സ്ഥാപിച്ചത് സൗഖ്യദാനത്തിലൂടെയും മരിച്ചവരെ ഉയർപ്പി ക്കുന്നതിലൂടെയും വിശക്കുന്നവർക്ക് ഭക്ഷണം നല്കിയും അനീതി യോടു പോരാടിയും സർവ്വോപരി ലോകത്തിനുവേണ്ടി ജീവൻവരെ അർപ്പിക്കുന്ന യാഗമായിട്ടും ഒക്കെ ആയിരുന്നു. ഇന്നു "സൗഖ്യദാ നവും" മറ്റും പ്രഘോഷിക്കപ്പെടുന്നുണ്ടെങ്കിലും യേശുക്രിസ്തു വിൽനിന്ന് അന്യമായി നില്ക്കുന്ന സാക്ഷ്യമാണ് സാധാരണ ദൃശ്യമാ കുന്നത്. പരുമല തിരുമേനിയും മറ്റു പിതാക്കന്മാരും ജീവിതത്തിലൂ ടെയും തങ്ങളുടെ മദ്ധ്യസ്ഥതയിലൂടെയും ഉയർത്തികാട്ടിയ യേശുക്രി സ്തുവിന്റെ സ്വഭാവം ഇന്നത്തെ സഭയ്ക്ക് അന്യമായിരിക്കുന്നു. ചരി ത്രപുരുഷനായ യേശുക്രിസ്തുവിനെയും അവന്റെ ആളത്വത്തെയും നിഷേധിക്കുന്ന മനോഭാവം ഇന്ന് വിശ്വാസികളുടെ ഇടയിൽ പോലും വളർന്നു വരുന്നു. താത്വികമായി യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ആളത്വത്തെ നിഷേധിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും പ്രായോഗിക ജീവിതത്തിൽ യേശുവിന്റെ മനു ഷ്യത്വത്തെ നിഷേധിക്കുന്ന രീതിയാണ് ഇന്ന് കാണുന്നതെന്നു പരു മല തിരുമേനിയെപ്പോലുള്ള വിശുദ്ധരെ ആദരിക്കുന്ന അക്രൈസ്തവർ പോലും മനസ്സിലാക്കുന്ന ഒരു സത്യമാണ്. ഇതു മലങ്കരസഭ ഒരു വെല്ലു വിളിയായി സ്വീകരിക്കുമോ?

4. യഥാർത്ഥ ക്രൈസ്തവ സാക്ഷ്യം

യേശുക്രിസ്തുവിൽ വിശുദ്ധരാകുന്ന ജീവനുള്ള കല്ലുകളാൽ പണി യപ്പെട്ടതും പണിയപ്പെടുന്നതുമാണ് സഭ. ആ കല്ലുകളിൽ ഉള്ളത് സ്നേഹത്തിന്റെയും സേവനത്തിന്റെയും ത്യാഗത്തിന്റെയും മാർഗ്ഗങ്ങ ളാണ്. പരുമല തിരുമേനി ജീവിച്ചിരുന്നപ്പോൾത്തന്നെ വിശുദ്ധിയുടെയും പരിത്യാഗത്തിന്റെയും ശൈലികൾ സമൂഹത്തിനു കാട്ടിക്കൊടുത്തു. സ്നേഹം, സേവനം, പരിത്യാഗം, സാമുഹിക-വ്യക്തി ബന്ധങ്ങൾ സാമൂഹ്യ പരിഷ്കരണം, കലാ സാഹിത്യ സേവനങ്ങൾ എന്നീ വിവിധ മേഖലകളിൽ വിപ്ലവകരമായ പരിവർത്തനത്തിനു വേദിയൊരുക്കിയ മഹാ ത്മാവായി പരുമല തിരുമേനി അറിയപ്പെടുന്നു. ദളിത വിഭാഗങ്ങളുടെ

വിമോചന ചരിത്രത്തിലെ ആദ്യനായകന്മാരിൽ ഒരാളാണദ്ദേഹം. പീഡനം, ചൂഷണം, അടിച്ചമർത്തൽ തുടങ്ങി നിരവധി പ്രശ്നങ്ങളോട് അദ്ദേഹം ദൈവികമായി പ്രതികരിച്ചു. വിദ്യാഭ്യാസ മേഖലയിലുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ സംഭാവനയും വളരെ വിലപ്പെട്ടതാണ്. മലയാള സാഹിത്യത്തിൽ തിരുമേനിയുടെ ഊർശ്ലേം യാത്രാവിവരണം അതുല്യനിധിയായി ഇന്നും ശോഭിക്കുന്നു.

"ഒരുവൻ എന്നെ അനുഗമിപ്പാൻ ഇച്ഛിച്ചാൽ അവൻ തന്നത്താൻ ത്യജിച്ച് തന്റെ ക്രൂശെടുത്ത് എന്നെ അനുഗമിക്കട്ടെ" എന്ന യേശുനാഥന്റെ വചനങ്ങളെ അക്ഷരംപ്രതി പാലിച്ച പരുമല തിരുമേനിയോട് ഭക്തി പുലർത്തുന്ന സഭയിൽ, ഇന്നു സ്നേഹവും, ത്യാഗവും, സേവനവുമൊക്കെ പഠനവിഷയങ്ങളും പ്രസംഗവിഷയങ്ങളുമായി പരിണമിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നത് ഒരളവു വരെയെങ്കിലും ശരിയാണ്. ഇതു പരുമല ഭക്തരായ നമുക്ക് ഒരു വെല്ലുവിളിയല്ലേ?

ക്രൈസ്തവ സാക്ഷ്യം ജീവിതസാക്ഷ്യമാണ്. പരുമല തിരുമേനിയുടെ സാക്ഷ്യം നോമ്പും ഉപവാസവും പ്രാർത്ഥനയും സ്നേഹവും സേവനവും ഒക്കെ ഇടകലർന്ന ആത്മീയതയിൽ വേരൂന്നിയതായിരുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള ജീവിതരീതി ഇന്നത്തെ തലമുറയിൽ രൂപപ്പെട്ടു വന്നിരിക്കുന്ന വ്യക്തിപൂജയ്ക്കും സ്വയം കേന്ദ്രീകൃത സാക്ഷ്യംപറച്ചിലുകൾക്കും ഒക്കെ വെല്ലുവിളിയാണ്. തിരുമേനിയുടെ ജീവിതം വിശ്വാസികൾക്കു സന്ദേശവും പ്രസംഗവുമൊക്കെ ആയിരുന്നുവെങ്കിൽ ഇന്നു ജീവിതവും ജീവനുമില്ലാത്ത പ്രസംഗങ്ങൾക്കു മാത്രം പ്രാധാന്യമേറുന്നത് ഒരു വെല്ലുവിളിയായി സഭ മനസ്സിലാക്കണം. ഇഷ്ടമുള്ളതുപോലെ ജീവിച്ച് അതനുസരിച്ചു വേദശാസ്ത്രം രൂപപ്പെടുത്തി വിശ്വാസികളെ തെറ്റിക്കുന്ന ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ വിശുദ്ധ വേദപുസ്തകാടിസ്ഥാനത്തിൽ സഭ രൂപപ്പെടുത്തിയ ആദ്ധ്യാത്മികതയും വേദശാസ്ത്രവും ജീവിതത്തിൽ പകർത്തിയ പരുമല തിരുമേനിയോടുള്ള ഭക്തി ഇന്നു സഭാമക്കൾക്ക് ഒരു വെല്ലുവിളി തന്നെയാണ്.

ഉപസംഹാരം

പരുമല ഭക്തി നമ്മുടെ മുമ്പാകെ ഉയർത്തുന്ന സാദ്ധ്യതകളും വെല്ലുവിളികളും നിരവധിയാണ്. പരുമല, മലയാളത്തിന്റെ ആദ്ധ്യാത്മിക കേന്ദ്രമാണ്. അതിന്റെ പ്രശസ്തി ഉയർത്തേണ്ടത് മലങ്കരസഭയുടെ ഉത്തരവാദിത്വമാണ്. പൗരസ്ത്യ വേദശാസ്ത്ര ആദ്ധ്യാത്മിക ചിന്താരീതികളിൽനിന്നു വഴുതിമാറാത്ത ഒരു പ്രാർത്ഥനാവലയത്തിന്റെ പുനരാവിഷ്കരണം അവിടെനിന്ന് ആരംഭിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സഭ, സമൂഹത്തിനും സർവ്വ പ്രപ

ഞ്ചത്തിനും വേണ്ടി ദൈവത്താൽ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന മണവാട്ടിയാണെന്ന ബോദ്ധ്യം സഭക്കുണ്ടാവുകയും ക്രൈസ്തവജീവിതം സംബന്ധിച്ചു യഥാർത്ഥ കാഴ്ചപ്പാട് എന്തെന്നു വിശ്വാസികൾക്കു ബോദ്ധ്യമാകത്തക്ക സംവിധാനങ്ങൾ ഈ തീർത്ഥാടന കേന്ദ്രത്തിൽ നിന്നു രൂപപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യേണ്ടത് കാലഘട്ടത്തിന്റെ ആവശ്യമാണ്. നിശബ്ദമായ അന്തരീക്ഷത്തിൽ വിശുദ്ധന്റെ കബറിങ്കൽ വിശ്വാസികൾക്കു ഇരുന്നു ധ്യാനിക്കുവാനും പ്രാർത്ഥിക്കുവാനും ഇപ്പോൾ ഉള്ള സംവിധാനം കുറെക്കൂടി വിപുലപ്പെടുത്തണം. സഭയുടെ ആരാധനാജീവിതത്തിൽനിന്നുള്ള അകൽച്ചയില്ലാതെ സ്നേഹത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ഒരു സാമൂഹിക സേവനശൃംഖല പരുമലയിൽ ആരംഭിക്കണം. പരുമലഭക്തി ഒരു പ്രത്യേക ആരാധനാ സമ്പ്രദായം (cult) ആയി രൂപപ്പെടാതെ ഓർത്തഡോക്സ് ക്രൈസ്തവ ആരാധനയിലും വിശ്വാസത്തിലും ഭക്തരെ ഉറപ്പിക്കുവാൻ തക്ക സംവിധാനങ്ങളും ബോധവത്കരണവും അവിടെനിന്നുതന്നെ ഉണ്ടാകണം. ജീവിതത്തോടു ക്രിയാത്മകമായി പ്രതികരിക്കുവാൻ കഴിവില്ലാതെ പ്രയാസം അനുഭവിച്ച് കബറിങ്കലേക്ക് വരുന്ന ഭക്തർ പ്രത്യാശയോടെ ജീവിതം നയിക്കുവാൻ തക്ക മാർഗ്ഗങ്ങളും നിർദ്ദേശങ്ങളും ഈ കേന്ദ്രത്തിൽ നിന്നുണ്ടാകണം. പരുമല വിശുദ്ധൻ ജീവിച്ചിരുന്നപ്പോൾ നടപ്പിലാക്കിയതും ആഗ്രഹിച്ചതുമായ ജീവിത ദർശനങ്ങൾ ഉൾക്കൊണ്ട് സമൂഹത്തിനു പ്രയോജനം ഉണ്ടാകുന്ന പുതിയ പദ്ധതികൾ സുതാര്യമായിത്തന്നെ പ്രാവർത്തികമാക്കണം. അതുകണ്ട് അദ്ദേഹം സന്തോഷിക്കുകയും തന്റെ പ്രാർത്ഥനകൾകൊണ്ടും അനുഗ്രഹങ്ങൾകൊണ്ടും നമ്മെ സമ്പന്നരാക്കുകയും ചെയ്യട്ടെ!

❑

പരുമല തിരുമേനിയെക്കുറിച്ചുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ – ഒരു വിലയിരുത്തൽ

ഫാ. റ്റി. എ. ഇടയാടി

നൂറു വർഷം ഒരു വലിയ കാലയളവായി ഗണിക്കാനാവില്ല. മലയാളഭാഷയിലും സാഹിത്യത്തിലും ഈ നൂറുവർഷത്തിനിടയിലുണ്ടായ വളർച്ച വർണ്ണനാതീതമാണ്. വാർത്താവിനിമയ സംവിധാനങ്ങളിൽ വന്ന പുരോഗതി അച്ചടിമാധ്യമത്തെയും സ്വാധീനിച്ചു. ജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ തുറകളിലും വന്ന മാറ്റം സാഹിത്യരംഗത്തും സംഭവിച്ചു.

സാമൂഹിക പരിഷ്ക്കർത്താവിന്റെയോ രാഷ്ട്രീയ നേതാവിന്റെയോ, ജീവചരിത്രങ്ങൾ ഒരു സെക്കുലർ സമൂഹത്തിന്റെ കണ്ണാടിയാണ്. പരുമലതിരുമേനി ജീവിച്ചകാലത്തും അതിനുശേഷവും അദ്ദേഹത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള രചനകൾ ഒട്ടേറെ പരിമിതികൾക്കുള്ളിലാണ് വെളിച്ചം കണ്ടിട്ടുള്ളത്.

വിശുദ്ധരുടെ ജീവിതത്തിന്റെ വഴികൾ സമാന്യജനത്തിന്റെ കഥകളിലും അനുഭവങ്ങളിലും നിറഞ്ഞുനിൽക്കും. വാമൊഴി പിന്നെ വരമൊഴിയാകുമ്പോഴും രചയിതാക്കൾ ഒരലൗകീക മേഖലകളിൽ നിന്നു വേണം തങ്ങളുടെ കർമ്മം നിർവ്വഹിക്കുവാൻ. ഈ പരിമിതിതന്നെയാണ് പരുമല തിരുമേനിയെ സംബന്ധിച്ച് ഇതുവരെ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള രചനകളുടെ കുറവും. ജനസാമാന്യത്തിന്റെ ഭക്തിവിശ്വാസങ്ങളെ വർദ്ധിപ്പിക്കുവാനുതകുന്ന കഥകളും സംഭവങ്ങളും അവതരിപ്പിക്കുന്നതാണ് ഈ അടുത്തകാലം വരെ എഴുതപ്പെട്ട ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ മുഖ്യലക്ഷ്യം. അതിൽ നിന്നുള്ള വ്യതിയാനം, ഗവേഷകനായ സാമുവേൽ ചന്ദനപ്പള്ളിയിൽ ആരം

ഭിച്ച് പരുമല സ്മൃതിയുടെ താളുകളിൽ എത്തിനിൽക്കുന്നു. ഒരു കൂട്ടം യുവ ഗവേഷകരുടെ ഒത്തൊരുമ പരുമല സ്മൃതിയ്ക്ക് ഒരനുഗ്രഹമായി. അത്തരം ഗവേഷണങ്ങളാണ് ഇനിയും ആവശ്യം. പൗരസ്ത്യ ആത്മീയത, സന്യാസജീവിതം, വിശുദ്ധി തുടങ്ങിയ പദങ്ങളുടെ അർത്ഥവ്യാപ്തി ഈ വിശുദ്ധന്റെ ജീവിതവഴികളുടെ വെളിപ്പെടുത്തലുകളിലൂടെ നടക്കേണ്ടതാവശ്യമാണ്.

ഒരു നൂറ്റാണ്ടിനിടയിൽ പരുമലതിരുമേനിയെ സംബന്ധിച്ച് പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ഒരു ലഘുവിവരണം മാത്രമാണ് ഇവിടെ നല്കുന്നത്. ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ സംഖ്യ പൂർണമെന്ന് അവകാശപ്പെടുന്നില്ല.

മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ

തൃപ്പൂണിത്തുറ മൂക്കഞ്ചേരി പൈലി വർക്കി, മനോരമ പബ്ലിക്കേഷൻസ്, 2002 ജൂലൈ.

1903-ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച പരുമല തിരുമേനിയുടെ ആദ്യ ജീവചരിത്രത്തിന്റെ പുനഃപ്രസിദ്ധീകരണം. തിരുമേനി കാലം ചെയ്ത് മാസങ്ങൾക്കുള്ളിൽ എഴുതപ്പെട്ട ഗ്രന്ഥമാണിത്. തുടക്കത്തിൽ കൊടുത്തിരിക്കുന്ന ശ്ലോകങ്ങൾ കെ. ഐ. വർഗീസ് മാപ്പിള മനോരമ പത്രത്തിൽ നിന്നെടുത്ത ചരമ ശ്ലോകങ്ങളാണ്. അദ്ദേഹം തന്നെ എഴുതിയ "മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് സ്മരണ" എന്ന ഒരു ചെറിയ ഗാനവും ഗ്രന്ഥത്തിൽ ചേർത്തിരിക്കുന്നു.

പരുമല തിരുമേനിയുടെ ജീവചരിത്രവുമായ് ബന്ധപ്പെട്ട് ആദ്യം ലഭിക്കുന്ന ലിഖിത രേഖ എന്ന നിലയിൽ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന് പ്രാധാന്യമുണ്ട്. പരുമലത്തിരുമേനിയെ സംബന്ധിച്ച് എല്ലാ ജീവചരിത്ര രചയിതാക്കൾക്കും ഒരളവു വരെ മാർഗ്ഗദർശി ഈ ഗ്രന്ഥമാണ്.

മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് പാന

1903 -ൽ ചിങ്ങവനംകാരനായ ഒരു അന്ധനാൽ വിരചിതമായതാണ് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് പാന. കോട്ടയം പഴയ സെമിനാരിയിൽ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്ന മാർത്തോമസ് അച്ചുകൂടത്തിൽ നിന്ന് ഈ ഗ്രന്ഥം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലെ ഒരു ഭാഗമാണ് ഇപ്പോഴും പരുമലത്തിരുമേനിയുടെ ഓർമ്മ ദിവസവും അതിനു തലേ ദിവസവും പരുമലയിൽ നടക്കുന്ന റാസയിൽ വിശ്വാസികൾ ആലപിക്കുന്നത്.

1903 -ൽ തന്നെയാണ് സി. എസ്സ്. സുബ്രഹ്മണ്യൻ പോറ്റിയുടെ ഒരു

വിലാപവും എം. രാജവർമ്മയുടെ പ്രിയ വിലാപവും പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെടുന്നത്. ലക്ഷണമൊത്ത വിലാപ കാവ്യം എന്ന് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് പാനയെ വിലയിരുത്തുവാൻ സാധിക്കില്ലായെങ്കിലും, വിലാപകാവ്യ ശാഖയിൽ ഉൾപ്പെടുത്താവുന്ന ഒരു കൃതിയാണ് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് പാന.

പരുമല പെരുന്നാൾ (കാവ്യം)

പരുമല സെമിനാരി മല്പാൻ തോമസ് കത്തനാർ, മലയാള മനോരമ പ്രസ്സ്, കോട്ടയം 1918.

രാമായണം ഇരുപത്തിനാല് വൃത്തത്തിൽ രണ്ടാം വൃത്തത്തിന്റെ മട്ടിൽ രചിക്കപ്പെട്ട ഒരു കാവ്യമാണ് പരുമലപ്പെരുന്നാൾ. പരുമല പെരുന്നാളിന്റെ വിശദാംശങ്ങൽ വേണ്ടത്ര ഉണ്ട്. അതിലുപരി പെരുനാളിനു കാരണഭൂതനായ വിശുദ്ധന്റെ ജീവചരിത്ര വർണ്ണനയും കൃതിയിലുണ്ട്. കാവ്യത്തിന് അവതാരിക എഴുതിയിരിക്കുന്നത് കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണിയാണ്.

മലയാള കാവ്യ സരണിയിൽ കിളിപ്പാട്ടു വൃത്തങ്ങളിൽ ധാരാളം കൃതികൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. കേരള സാഹിത്യ ചരിത്ര രചയിതാക്കൾ ആനുഷംഗികമായിപ്പോലും പരമാർശിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഈ കൃതി ഗവേഷണത്തിനും പഠനത്തിനും ഉപയുക്തമാകണം.

പരുമല കൊച്ചു തിരുമേനി

ഫാ. ഇ. ജെ. ഏബ്രഹാം, മലങ്കര ഓർത്തഡോക്സ് ഹെറാൾഡ്, 1988.

1938 -ൽ ആദ്യമായി പ്രസിദ്ധീകരിച്ച പരുമല തിരുമേനി എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പരിഷ്ക്കരിച്ച പതിപ്പാണ് ഇത്. മൂന്നു ഭാഗങ്ങളായി വേർതിരിച്ചിരിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഒന്നാം ഭാഗം പരുമലത്തിരുമേനിയുടെ ജീവചരിത്രമാണ്. രണ്ടാം ഭാഗം പരുമലയിൽ നടക്കുന്ന ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളെക്കുറിച്ചും പരിശുദ്ധ തിരുമേനിയുടെ മദ്ധ്യസ്ഥതയിൽ ലഭിച്ച അതിശയങ്ങളുടെ അനുഭവ സാക്ഷ്യങ്ങളുമാണ്. മൂന്നാം ഭാഗത്ത് പരുമലത്തിരുമേനിയോടുള്ള മദ്ധ്യസ്ഥ പ്രാർത്ഥന ചേർത്തിരിക്കുന്നു.

1938 -നു ശേഷം പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന പരുമലത്തിരുമേനിയെപ്പറ്റിയുള്ള ജീവചരിത്ര ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്ക് ആധാരമായിരിക്കുന്നത് എബ്രഹാം അച്ചന്റെ ഈ പുസ്തകമാണ്. സാധാരണ ജനങ്ങളെ വായനക്കാരായി കണ്ട് ഒരു പുണ്യപുരുഷന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ അലൗകീക മേഖലകളെ എടുത്തുകാട്ടാനാണ് ഗ്രന്ഥകർത്താവ് ശ്രമിച്ചിരിക്കുന്നത്.

ഋജുവും, ലളിതവുമായ പ്രതിപാദന ശൈലി ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ പ്രധാന ആകർഷണങ്ങളിലൊന്നാണ്. സാധാരണക്കാരെ ജിജ്ഞാസാ ഭരിതരാക്കുന്ന അത്ഭുത സംഭവങ്ങളെ വളരെ നാടകീയമായി പ്രതിപാദിക്കുവാൻ ഗ്രന്ഥകർത്താവ് ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്.

അനുബന്ധത്തിൽ കൊടുത്തിരിക്കുന്ന മരണാനന്തര അവസ്ഥയും പരിശുദ്ധന്മാരും എന്ന അദ്ധ്യായത്തിൽ മരണാനന്തരമുള്ള ജീവിതാവസ്ഥകളിലേക്കുള്ള ദൈവശാസ്ത്രപരമായ ഒരു സമീപനമാണ്. ക്രിസ്തുവിനു മുമ്പുള്ള പ്രധാന മതങ്ങളിലെ ചില ചിന്തകളും പഠനവിധേയമാക്കിയിരിക്കുന്നു.

വിശുദ്ധ ഇടയൻ

പ്രൊഫ. പി. എൻ. ചാക്കോ, മണർകാട്, 1991, കോട്ടയം-10

പ. പരുമലത്തിരുമേനിയുടെ ജീവചരിത്രം. ഡോ. ഡി. ബാബു പോളിന്റെ അവതാരിക. ബാല്യവും വിദ്യാഭ്യാസവും തുടങ്ങി ജീവചരിത്രത്തിന്റെ ഘടനകൾ അതേപടി നിർവഹിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒടുക്കം പ. പരുമലത്തിരുമേനിയുടെ കല്പനകളുടെ ചില ഭാഗങ്ങൾ പ്രത്യേകമായി കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. അത് പുണ്യപുരുഷന്റെ ജീവിതത്തിലേക്കു വെളിച്ചം വീശുന്ന ചില രേഖകളാണ്. കണ്ടത്തിൽ വർഗീസ് മാപ്പിള, എ. എം. വർക്കി, കെ. സി. മാമ്മൻ മാപ്പിള, റാവുസാഹിബ് ഒ. എം. ചെറിയാൻ, എം. പി. വർക്കി തുടങ്ങിയ മഹാരഥന്മാരുടെ രചനകളിലെ ചില ഭാഗങ്ങൾ പ്രത്യേകമായി എടുത്തു കാണിച്ചിരിക്കുന്നു.

പുണ്യചരിത്രങ്ങളുടെ പ്രത്യേകത ജീവിച്ചിരുന്നപ്പോഴും അതിനുശേഷവും അവരുടെ നാമത്തിൽ നടക്കുന്ന അത്ഭുത പ്രവൃത്തികളാണ്. പരുമലത്തിരുമേനിയുടെ കാര്യത്തിലും ഇത് പ്രസ്താവ്യമാണ്. പുസ്തകത്തിന്റെ ഒരദ്ധ്യായം അത്ഭുത സംഭവങ്ങൾ കൊണ്ട് തീർത്തിരിക്കുന്നു. പതിനൊന്നാം അദ്ധ്യായത്തിൽ തിരുമേനിയുടെ വിദ്യാഭ്യാസ പ്രവർത്തനങ്ങളെപ്പറ്റി വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു. സന്യാസത്തിന്റെയും തപോജീവിതത്തിന്റെയും വെളിച്ചം ജനങ്ങളിലേക്ക് പകർന്ന ഒരു ഋഷിവര്യന്റെ വിശുദ്ധിയാണ് സ്കൂൾ സ്ഥാപനത്തിലൂടെ നാം കാണുന്നത്.

പരുമല പുണ്യവാളൻ

ഇസ്സഡ്. എം. പാറേട്ട്, 1965, പി. സി. പ്രസ്സ്, കോട്ടയം, വിതരണം: മനോരമ പബ്ലീഷിങ്ങ് ഹൗസ്, കോട്ടയം.

'മഹാസിദ്ധന്റെ ചൈതന്യം കലർപ്പു കൂടാതെ എടുത്തു കാണിക്കുക എന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തിലാണ്' താൻ പരുമല പുണ്യവാളൻ എന്ന ചരിത്രാഖ്യായിക എഴുതിയതെന്ന് ആമുഖത്തിൽ ഇസ്സഡ്. എം. പാറേട്ട് പ്രസ്താവിക്കുന്നു. ധാരാളം നോവലുകളും ചരിത്ര ഗ്രന്ഥങ്ങളും ചരിത്രാഖ്യായികകളും എഴുതി നല്ല കൈത്തഴക്കമുള്ള ആളാണ് അദ്ദേഹം. സ്വതസിദ്ധമായ ഒരു ഭാഷാശൈലിക്കുടമയുമാണ്. വളരെ നാടകീയമായി ആരംഭിക്കുന്ന ഒരു തുടക്കമാണ് പരുമല പുണ്യവാളനുള്ളത്. സംഭാഷണങ്ങളിലൂടെ കഥാതന്തുവിന്റെ വളർച്ചയെ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നു. സംഭാഷണങ്ങളിൽ തെളിയുന്ന വസ്തുതകളും, ചിത്രങ്ങളും, വ്യക്തികളും ചരിത്രബന്ധിയാണ്. മുളന്തുരുത്തി, പരുമല, കോട്ടയം തുടങ്ങിയ ദേശങ്ങളുടെ ആചാരങ്ങളും നാട്ടുനടപ്പുകളും ഭംഗിയായി അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. പരുമലത്തിരുമേനിയെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ജീവചരിത്ര ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ വേറിട്ടു നിൽക്കുന്ന കൃതിയാണ് പരുമല പുണ്യവാളൻ. പാലക്കുന്നത്ത് മാത്യൂസ് മാർ അത്താനാസ്യോസിന്റെ നവീകരണ ശ്രമവും, പത്രോസ് പാത്രിയർക്കീസിന്റെ മലങ്കര സഭയോടുള്ള താല്പര്യവും പല പ്രകാരേണ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഒരു കൃതിയെ ഈടുറ്റതാക്കുന്നത് അനുവാചകരാണല്ലോ. വായനക്ഷമമായ ഭാഷയും വിശുദ്ധമെങ്കിലും ഉദ്വേഗം നിലനിർത്തുന്ന രചനാശൈലിയും പരുമല പുണ്യവാളന്റെ പ്രത്യേകതയാണ്.

പരുമലത്തിരുമേനിയുടെ വചനസുധ

ഡോ. സാമുവേൽ ചന്ദനപ്പള്ളി, അനശ്വരാ പബ്ലീഷേഴ്സ്, ചന്ദനപ്പള്ളി.

പ. പരുമലത്തിരുമേനിയുടെ രചനകളെ മലയാള ഭാഷയ്ക്കു പരിചയപ്പെടുത്തിയ ഡോ. സാമുവേൽ ചന്ദനപ്പള്ളിയുടെ ഒരു ചെറു ഗ്രന്ഥമാണ് വചനസുധ. പോക്കറ്റ് വലിപ്പമുള്ള ഗ്രന്ഥത്തിൽ കേവലം മുപ്പതു പേജുകൾ മാത്രമാണുള്ളത്. പരുമലത്തിരുമേനിയുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ, കല്പനകൾ, കത്തുകൾ, ഡയറിക്കുറിപ്പുകൾ എന്നിവ സമാഹരിക്കുന്നതിനിടയിൽ ഡോ. ചന്ദനപ്പള്ളി കണ്ടെത്തിയ അമൃത സൂക്തങ്ങളാണ് വചനസുധ എന്ന് പേരിട്ടിരിക്കുന്ന ചെറുഗ്രന്ഥം.

Honey Verses

Translated & Published in English by Jose Kurian Puliyeril M.A., 1991.

വചനസുധയുടെ ഇംഗ്ലീഷ് പരിഭാഷയാണ് ഈ ഗ്രന്ഥം. പരിഭാഷ നിർവ്വഹിച്ചിരിക്കുന്നത് നിരവധി ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കർത്താവായ ശ്രീ. ജോസ്

കുര്യൻ പുളിയേരിൽ. പുതിയ തലമുറയ്ക്ക് ഉപയുക്തമാകത്തക്കവിധ മാണ് ഗ്രന്ഥ നിർമ്മിതി.

പ. പരുമലക്കൊച്ചുതിരുമേനിയുടെ ജീവചരിത്രവും തോട്ടയ്ക്കാട് കുരിശടിയും

സി. പാപ്പച്ചൻ തോട്ടയ്ക്കാട്, പ്രസാധകർ: വിശ്വമാതാ പ്രിന്റേഴ്സ്, ചങ്ങനാശ്ശേരി, 1986.

ജീവചരിത്ര ഗ്രന്ഥമെന്ന ശീർഷകം പുസ്തകത്തിനു നൽകിയിട്ടുണ്ടെ ങ്കിലും ആ വിഭാഗത്തിലുൾപ്പെടുത്തുവാൻ സാധിക്കുമോ എന്നു സംശയം. വളരെ ലഘുവായ ജീവചരിത്ര വിവരണം. പരുമലത്തിരുമേ നിയുടെ നാമത്തിൽ തോട്ടയ്ക്കാട് കവലയിൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട കുരിശടി യുടെ ചരിത്രവും ഗ്രന്ഥത്തിലുണ്ട്. പല വ്യക്തികളുടെയും അനുഭവക്കു റിപ്പുകളും ഗ്രന്ഥത്തിൽ ചേർത്തിരിക്കുന്നു. മദ്ധ്യസ്ഥ പ്രാർത്ഥന, അപ്രേം പള്ളിയുടെ ചരിത്രം എന്നിവ ഗ്രന്ഥത്തിൽ കാണാം. തോട്ടയ്ക്കാട് അധി വസിക്കുന്ന വിശ്വാസികളുടെ വായനയ്ക്കും പഠനത്തിനുമായി എഴുത പ്പെട്ട ഒരു ഗ്രന്ഥമെന്നേ ഇതിനെ പരിഗണിയ്ക്കാൻ സാധിക്കൂ.

പരുമലത്തിരുമേനിയുടെ കഥ

ജോയൻ കുമരകം, 1992, സെ. ബേസിൽ പബ്ലിക്കേഷൻ, ന്യൂയോർക്ക്.

കഥകൾ പറഞ്ഞും കഥകൾ എഴുതിയും കുട്ടികളുടെയും മുതിർന്ന വരുടെയും മനം കവർന്ന ശ്രീ. ജോയൻ കുമരകത്തിന്റെ പരുമലത്തിരു മേനിയുടെ കഥ ഏറെ ശ്രദ്ധേയമാണ്. കുട്ടികളുടെ ലോകത്തിലേക്കുള്ള പ്രവേശനം കഥാകാരന്റെ കൃതഹസ്തതയെ വെളിവാക്കുന്നു.

പമ്പാനദിയുടെ മടിത്തട്ടിൽ ഉറങ്ങുന്ന ഒരു കൊച്ചു ഗ്രാമത്തിലെ നിഷ്ക്കളങ്കരായ കുഞ്ഞുങ്ങളോട് അവരുടെ പ്രിയങ്കരനായ 'കൊച്ചച്ചൻ' പറയുന്ന കഥകളിലൂടെയാണ് തിരുമേനിയുടെ കഥ ഇതൾ വിരിയുന്നത്. വിശുദ്ധമായ ഒരു ജീവിതത്തെ ചിത്രീകരിക്കുവാൻ ശുദ്ധവും ലളിതവു മായ ഭാഷ വേണം. ഈ കഥയിലെ സരളമായ ഭാഷയും ലളിതമായ പ്രതിപാദന ശൈലിയും ശ്രദ്ധേയമാണ്.

ജീവചരിത്ര ഗ്രന്ഥമെന്ന നിലയിൽ പരുമലത്തിരുമേനിയെ സംബന്ധി ച്ചുള്ള ആദ്യ അറിവിന് ഈ ഗ്രന്ഥം വളരെ ഉപകാരപ്രദമാണ്. പഠന ങ്ങളോ ഗഹനമായ ചിന്തകളോ വായനയെ മുടക്കുന്നില്ല. വിശുദ്ധിയുടെ പരിമളം അനുവാചകന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ശേഷിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രീ. ജോയന്

സാധിക്കുന്നു. ഫാ. ഡോ. കെ. എം. ജോർജിന്റെ അവതാരിക.

The Parumala Kochu Thirumeni

P. S. Iype, Bombay, 1981, St. Pauls Mission Press, Mavelikkara

വളർന്നുവരുന്ന പുതിയ തലമുറയെ ഉദ്ദേശിച്ച് ഇംഗ്ലീഷിൽ എഴുതപ്പെട്ട ഗ്രന്ഥമാണ് പരുമല കൊച്ചുതിരുമേനി. പതിനൊന്നദ്ധ്യായമായി എഴുതപ്പെട്ട ഗ്രന്ഥം. സരളവും ഋജുവുമായ പ്രതിപാദന ശൈലി. പുനഃപ്രസിദ്ധീകരണം നടന്നിട്ടില്ല.

പരിശുദ്ധ പരുമല കൊച്ചുതിരുമേനിയുടെ ജീവചരിത്രം

1983, സെന്റ് ജോർജ്ജ് ബുക്കു സ്റ്റാൾ, പരുമല.

ആര് എഴുതി എന്ന് വ്യക്തമല്ല 'Teeyem' എന്ന് ചുരുക്കത്തിൽ കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. ആമുഖമോ, അവതാരികയോ ഒന്നുമില്ല. ജീവചരിത്രത്തോടൊപ്പം ഊർശ്ലേം യാത്രാവിവരണത്തിന്റെ കുറെ ഭാഗങ്ങൾ ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. ധ്യാനവും അതോടൊപ്പം. പരിശുദ്ധ പരുമല തിരുമേനിയുടെ കബറിങ്കലെ ഗീതങ്ങൾ (ലുത്തിനിയായോടു കൂടിയത്) പുസ്തകത്തിന്റെ അവസാന അധ്യായമായി ചേർത്തിട്ടുണ്ട്.

പരുമല തിരുമേനി മലയാള സാഹിത്യത്തിൽ

ഫാ. ജോൺ തോമസ് കരിങ്ങാട്ടിൽ, എം. ഒ. സി. പബ്ലിക്കേഷൻസ്, ദേവലോകം, കോട്ടയം, 2000.

ഒൻപത് അധ്യായങ്ങളിലായി ക്രോഡീകരിച്ചിരിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഓരോ അധ്യായവും ഓരോ വിഷയത്തെപ്പറ്റിയുള്ള പഠനമാണ്. ഡോ. കെ. എം. തരകന്റെ പ്രൗഢമായ അവതാരിക.

മറ്റാരും സ്പർശിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ചില മേഖലകളെ കരിങ്ങാട്ടിൽ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. പരുമല തിരുമേനി ചിത്രകലയിൽ എന്ന അദ്ധ്യായം അതിനുദാഹരണമാണ്. വിശുദ്ധിയുടെ വഴികളെ സ്പർശിച്ചു തന്നെ സാമൂഹിക നവോത്ഥാനത്തിന്റെ പുത്തൻ ഉണർവുകളെ ഗ്രന്ഥം പരിചയപ്പെടുത്തുന്നു.

വിശുദ്ധിയുടെ ദർശനം

റെജി പാറപ്പുറത്ത് (എഡിറ്റർ), പ്രസാധനം: മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് സ്റ്റഡി ഫോറം, വിതരണം: ക്രൈസ്തവ സാഹിത്യ സമിതി, 2000.

പരുമലത്തിരുമേനിയെ സംബന്ധിച്ച് പലരാൽ എഴുതപ്പെട്ട ലേഖനങ്ങളുടെ സമാഹാരമാണ് വിശുദ്ധിയുടെ ദർശനം. മണ്മറഞ്ഞുപോയ വ്യക്തികളുടെ ലേഖനങ്ങൾക്കൊപ്പം ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന പ്രഗത്ഭരുടെ ലേഖനങ്ങളും ഉള്ളടക്കത്തിലുണ്ട്. വിഷയങ്ങളുടെ ആഴവും പരപ്പും പല ലേഖകരും വേണ്ടത്ര ഗൗനിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നു സംശയിക്കണം. ഉപരിപ്ലവമായ ചില പ്രസ്താവനകളും വിഷയാവതരണവും ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ മിഴിവിനെ കാര്യമായി ബാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒന്നു രണ്ടു ലേഖനങ്ങളെങ്കിലും തിരുമേനിയുടെ ദർശനങ്ങളെ ആഴത്തിൽ വിലയിരുത്തുവാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്നത് പ്രശംസാർഹമാണ്. ചർവിതചർവ്വണം ധാരാളമുണ്ടെങ്കിലും പുസ്തകത്തിന്റെ കെട്ടും മട്ടുംകൊണ്ട് അത് ക്ഷന്തവ്യമായിത്തീരും.

പരുമല തിരുമേനിയുടെ കല്പനകൾ

ഡോ. സാമുവേൽ ചന്ദനപ്പള്ളി, സീഡീസ് ബുക്സ്, ചന്ദനപ്പള്ളി.

പരുമല തിരുമേനിയുടെ ഇടയലേഖനങ്ങൾ, കല്പനകൾ, സ്വകാര്യ കത്തുകൾ എന്നിവയുടെ സമാഹാരമാണീ കൃതി. ചന്ദനപ്പള്ളി സാറിന്റെ മരണശേഷം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഓർമ്മയ്ക്കായിട്ടാണ് ഈ ഗ്രന്ഥം സമർപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. പോൾ മണലിൽ എഴുതിയ അവതാരിക. പരുമല തിരുമേനിയുടെ കല്പനകൾ എന്നാണ് ശീർഷകം എങ്കിലും ഒന്നാം അധ്യായം വിശുദ്ധന്റെ കഥയാണ്. ഇടയ ലേഖനങ്ങളെ വി. പൗലോസിന്റെ ലേഖനങ്ങളോടാണ് ചന്ദനപ്പള്ളി ഉപമിച്ചിരിക്കുന്നത്. പരുമല തിരുമേനിയുടെ കല്പനകളുടെ ഒരു നമ്പർ ബുക്ക് ജോയ്സ് തോട്ടയ്ക്കാട് കണ്ടെത്തിയത് ഈ കൃതിയിൽ ചേർത്തിട്ടുണ്ട്.

പരിശുദ്ധ കൊച്ചുതിരുമേനി

കണിയാംപറമ്പിൽ ഡോ. കുര്യൻ കോറെപ്പിസ്ക്കോപ്പാ, 2001.

പരുമലത്തിരുമേനിയുടെ ജീവിത രേഖകളെ ഒട്ടളവുവരെ പരിശോധിക്കുന്ന കൃതി. പരുമലത്തിരുമേനിയുടെ ജീവചരിത്രം രചിച്ചിട്ടുള്ള മറ്റു ലേഖകരിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്ഥമായി ചില മുൻവിധികളോടും കാഴ്ചപ്പാടുകളോടുമാണ് ഈ കൃതി രചിച്ചതെന്ന് ഒറ്റ നോട്ടത്തിൽ കാണാം. പരുമലത്തിരുമേനി ജീവിച്ച കാലത്തെ സാഹചര്യങ്ങളോ ചരിത്ര വശങ്ങളോ ലേഖകൻ വേണ്ടത്ര ഗൗനിച്ചിട്ടില്ല. തദ്ദേശീയനായ ഏക പരിശുദ്ധനെന്ന് ചരിത്രം സാക്ഷിക്കുന്ന മാർ ഗ്രീഗോറിയോസിനെ അന്ത്യോഖ്യാ ബന്ധത്തിന്റെ സന്തതിയെന്ന് കാണുന്നതിൽ യുക്തിഭംഗമുണ്ട്.

മറ്റു ജീവചരിത്ര പുസ്തകങ്ങളിൽ കാണാത്ത ചില നല്ല വശങ്ങൾ

ഈ ഗ്രന്ഥത്തിനുണ്ട്. പരുമലത്തിരുമേനിയുടെ ഊർശ്ലേം യാത്രാ വിവരണം ഇതിൽ ചേർത്തിരിക്കുന്നു. നൂറ് വർഷത്തിനിടയിൽ ആദ്യമായിട്ടാണ് സുസ്താത്തിക്കോൻ മുദ്രണം ചെയ്ത് വരുന്നത്. മുളന്തുരുത്തിപ്പള്ളിയുടെയും പരുമലത്തിരുമേനിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട പള്ളികളുടെയും ചരിത്രങ്ങൾ ഇതിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

ഒരു ജീവചരിത്ര ഗ്രന്ഥത്തിൽ ആവശ്യമില്ലാത്ത ചില വസ്തുതകളും ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലുണ്ട്. വെട്ടിക്കൽ ദയറായുടെയും പരുമലപ്പള്ളിയുടെയും തീറാധാരമൊക്കെ തിരുമേനിയുടെ ജീവിതവുമായി എങ്ങനെയാണ് ബന്ധിപ്പിക്കുന്നത്.

വിഘടിച്ചു നിൽക്കുന്ന ഒരു വിഭാഗത്തിന്റെ മാത്രം തിരുമേനിയായി മാർ ഗ്രീഗോറിയോസിനെ കാണുവാനുള്ള ശ്രമം ചരിത്രത്തോടു കാട്ടുന്ന വഞ്ചനയാണ്. സമൂഹത്തിൽ സ്ഥാനവും മാനവുമുള്ള വ്യക്തികളിൽ നിന്ന് ജനം പ്രതീക്ഷിക്കുന്ന ഒരു ചരിത്ര നിലപാട് ഈ കൃതിയിൽ പാലിക്കുവാൻ കണിയാമ്പറമ്പിൽ അച്ചന് സാധിച്ചിട്ടില്ല.

സുവനീറുകൾ

മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് വിയോഗം പൊൻജൂബിലി സുവനീർ 1952

പരുമലസെമിനാരിയിൽ നിന്നും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ പൊൻജൂബിലി സുവനീർ അമൂല്യമെന്നു വിശേഷിപ്പിക്കാം. കെ. സി. മാമ്മൻ മാപ്പിള, എം. സി. കുറിയാക്കോസ് റമ്പാൻ, ചിത്രമെഴുത്ത് കെ. എം. വർഗീസ്, സി. പി. ചാണ്ടി, റാവുസാഹിബ് ഒ. എം. ചെറിയാൻ തുടങ്ങിയവർ എഴുതിയ ലേഖനങ്ങൾ സുവനീറിൽ വായിക്കാം. കെ. സി. മാമ്മൻ മാപ്പിളയുടെ ചില സ്മരണകൾ വായനാ ക്ഷമവും പരുമലത്തിരുമേനിയെ സംബന്ധിച്ച ചില വെളിപ്പെടുത്തലുമാണ്. ജീവിത വിശുദ്ധിയുടെ പ്രതിസ്പന്ദനം ഓരോ ലേഖനത്തിലും കാണാം.

മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് എന്ന അദ്ധ്യായത്തിൽ എം. സി. കുറിയാക്കോസ് റമ്പാൻ പരുമലത്തിരുമേനിയെക്കുറിച്ച് സംക്ഷിപ്തമായി പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒരു ലഘു ജീവചരിത്രം കൂടിയാണിത്. വസ്തുനിഷ്ഠവും ചരിത്രബന്ധിയുമായി കാര്യങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കുവാൻ ലേഖകൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചിത്രമെഴുത്ത് കെ. എം. വർഗീസ് പരുമലത്തിരുമേനിയുടെ ജീവിതവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട അത്ഭുതങ്ങളെ വളരെ ഭംഗിയായി അവതരിപ്പിക്കുന്നു. വാക്കുകളെ വാങ്മയ ചിത്രങ്ങളാക്കാനുള്ള ചിത്രമെഴുത്തിന്റെ കരവിരുത് ഈ ലേഖനത്തിൽ അനുഭവിക്കാം.

ജേക്കബ് കുര്യൻ, ഒ. എം ചെറിയാൻ, എ. എം. വർക്കി മുതലായവരുടെ കുറിമാനങ്ങൾ സ്മരണികയിലുണ്ട്. അത് സ്മരണികയ്ക്കു വേണ്ടി എഴുതിയതാണോ അല്ലയോ എന്ന് രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല. എങ്കിലും തിരുമേനിയെ പരിശുദ്ധനായി പ്രഖ്യാപിക്കുന്നതിന് വളരെ മുമ്പ് (ഏകദേശം 1939) എഴുതപ്പെട്ടതാണിതെന്ന് കരുതാം. വളരെ അപൂർവ്വമായ ചില ചിത്രങ്ങളും പൊൻ ജൂബിലി സുവനീറിൽ ഉണ്ട്.

മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് സുവനീർ

മലങ്കരസഭ, 1977, നവംബർ.

പരുമലതിരുമേനിയുടെ ദേഹവിയോഗത്തിന്റെ എഴുപത്തിയഞ്ചാം വാർഷികം പ്രമാണിച്ച് പ്രസിദ്ധീകരിച്ച സുവനീർ. ധാരാളം എഴുത്തുകാരെ അണിനിരത്തി പ്രസിദ്ധീകരിച്ച സുവനീറിൽ ധാരാളം ഫോട്ടോകൾ ഉണ്ട്. 206 പേജുകൾ ഉള്ള സുവനീർ 1977 -ലെ സാഹചര്യത്തിൽ ഒന്നാമത് എന്ന് പറയുവാൻ സാധിക്കും. ഇതേ കാലയളവിൽ പരുമലയിൽ നിന്നും ഒരു സുവനീർ ഇറക്കിയതായി പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും കോപ്പി ലഭ്യമായിട്ടില്ല.

സെന്റ് ഗ്രീഗോറിയോസ് പ്ലാറ്റിനം ജൂബിലി സുവനീർ

സെന്റ് മേരീസ് കത്തീഡ്രൽ തുമ്പമൺ, നവംബർ, 1977.

പരുമലത്തിരുമേനിയുമായി ഏറെ ബന്ധപ്പെട്ടു നിൽക്കുന്ന തുമ്പമൺ കത്തീഡ്രൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച സുവനീർ പള്ളിയുടെ തിരുമേനിയോടുള്ള ഭക്തിയുടെ പ്രകാശനമാണ്. വിലപ്പെട്ട ലേഖനങ്ങളും പ്രഗത്ഭരായ എഴുത്തുകാരെയും ഉൾപ്പെടുത്തി ഉള്ളടക്കം ക്രമീകരിക്കുവാൻ സംഘാടകർ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. പരുമലത്തിരുമേനിയുമായ് ബന്ധപ്പെട്ട ലേഖനങ്ങളും ഈ വിഷയവുമായി അൽപ്പം പോലും ബന്ധമില്ലാത്ത ലേഖനങ്ങളും ഈ സുവനീറിലുണ്ട്.

മലങ്കരസഭ വാർഷികപ്പതിപ്പ്, 1992

പരുമലത്തിരുമേനിയുടെ ദേഹവിയോഗ നവതിയോടനുബന്ധിച്ചു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചത്.

പരുമലത്തിരുമേനിയുടെ ബഹുമുഖ പ്രതിഭയിലേക്കുള്ള ഒരു എത്തിനോട്ടം. പ. മാർത്തോമ്മാ മാത്യൂസ് പ്രഥമൻ കാതോലിക്കാ ബാവാ, തോമസ് മാർ തീമോത്തിയോസ് (നിയുക്ത കാതോലിക്കാ), പുത്തൻകാവ് മാത്തൻ തരകൻ, ഡോ. പൗലൂസ് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ്, ഡോ.

എൻ. ജെ. തോമസ് റമ്പാൻ, ഡോ. സാമുവൽ ചന്ദനപ്പള്ളി, ഡോ. കെ. എം. തരകൻ തുടങ്ങിയവർ സ്മരണികയിൽ തൂലിക ചലിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.

പുണ്യസ്മൃതി 2000

പരുമലയിലെ പുതുക്കിപ്പണിത ദേവാലയത്തിന്റെ കൂദാശയോടനുബന്ധിച്ച് പ്രസിദ്ധീകരിച്ച സുവനീർ. പ്രഗത്ഭരായ എഴുത്തുകാരെ അണിനിരത്തി പ്രസിദ്ധീകരിച്ച സ്മരണികയാണിത്. ഏറ്റവും വലിയ പ്രത്യേകത പരസ്യമില്ലാതെ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു എന്നതാണ്. നല്ല മേനിക്കടലാസിൽ അച്ചടി, ധാരാളം വർണ്ണചിത്രങ്ങൾ.

ഊർശ്ലേം യാത്രാ വിവരണം

മലയാളത്തിലെ ലക്ഷണമൊത്ത ആദ്യ യാത്രാവിവരണമായ ഊർശ്ലേം യാത്രാ വിവരണം പരുമല തിരുമേനി രചിച്ചതാണ്. ഈ ഗ്രന്ഥം 1895 കർക്കടകത്തിൽ (ജൂലൈ - ഓഗസ്റ്റ്) കോട്ടയം പഴയസെമിനാരിയിലെ മാർത്തോമസ് പ്രസ്സിൽ നിന്ന് പ്രസിദ്ധീകൃതമായി. രണ്ടാം പതിപ്പ് ആ വർഷം നവംബറിൽത്തന്നെ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. 1902 -നു ശേഷം വിവിധ പ്രസാധകർ നിരവധി തവണ ഈ കൃതി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. 1952-ൽ മാരേട്ട് തോമസ് റമ്പാൻ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച പതിപ്പിന്റെ പുനഃപ്രസിദ്ധീകരണമായി ഡോ. സാമുവൽ ചന്ദനപ്പള്ളി 1980 -ൽ ഈ കൃതി സാഹിത്യലോകത്തിന് പരിചയപ്പെടുത്തി (*പവിത്രരചനകൾ* എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ). ഊർശ്ലേം യാത്രാവിവരണത്തിന് സഞ്ചാര സാഹിത്യത്തിലുള്ള മഹനീയ സ്ഥാനം ഉയർത്തിക്കാട്ടുവാൻ ഡോ. ചന്ദനപ്പള്ളിക്ക് കഴിഞ്ഞു. 1996 -ൽ 'മലയാളത്തിൽ അച്ചടിച്ച ആദ്യത്തെ യാത്രാവിവരണം' എന്ന വിശേഷണത്തോടെ പോൾ മണലിൽ ഈ കൃതി കറന്റ് ബുക്സ് വഴി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. ആ ശതാബ്ദി പതിപ്പ് സംവാദങ്ങൾക്കും നിരൂപണങ്ങൾക്കും വേദിയൊരുക്കി.

1895 -നു ശേഷം വിവിധ പ്രസാധകർ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച പതിപ്പുകളിലെ ഭാഷയിൽ, പ്രസാധകരും പ്രസുകാരും നിരവധി മാറ്റങ്ങൾ അറിഞ്ഞും അറിയാതെയും വരുത്തി. ഇത്തരത്തിൽ ഭാഷാദോഷം സംഭവിച്ച പതിപ്പുകളാണ് നിലവിലുണ്ടായിരുന്നത്.

മലയാള സഞ്ചാര സാഹിത്യത്തിൽ ഊർശ്ലേം യാത്രാ വിവരണത്തിന്റെ ഭാഷയും സാഹിത്യ മൂല്യവും വിശകലനം ചെയ്യുന്നതിന് മൂലകൃതി അനിവാര്യമാണെന്ന യാഥാർത്ഥ്യം മനസ്സിലാക്കി കോട്ടയം സോഫിയാ ബുക്സ് 2002 ഏപ്രിലിൽ ഒന്നാം പതിപ്പിന്റെ പുനഃപ്രസിദ്ധീകരണം നിർവ്വ

ഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഫാ. ജോൺ തോമസ് കരിങ്ങാട്ടിൽ, എം. കുര്യൻ തോമസ്, ജോയ്സ് തോട്ടയ്ക്കാട് എന്നിവരുടെ നേതൃത്വത്തിലാണ് ഈ പതിപ്പ് തയ്യാറാക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്.

ഉപസംഹാരം

ഈ ലിസ്റ്റിൽപെട്ട പല പഴയ പതിപ്പുകളും ലഭ്യമായത് ജോയ്സ് തോട്ടയ്ക്കാടിന്റെ ഗ്രന്ഥശേഖരത്തിൽ നിന്നാണ്. ഒരു നൂറ്റാണ്ടിനിടയിൽ പരുമല തിരുമേനിയെ സംബന്ധിച്ച് പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളും സുവനീറുകളുമാണ് ഇവിടെ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഇത് കൂടാതെ ഇംഗ്ലീഷിൽ സണ്ണി തോമസിന്റെ 'Behold a Saint' (NewDelhi, 1977) എന്നൊരു ഗ്രന്ഥം പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും കോപ്പി ലഭിക്കാഞ്ഞതിനാൽ ഈ പഠനത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല.

❑

പരുമല കൊച്ചുതിരുമേനിയുടെ നാമത്തിലുള്ള ആദ്യ ദേവാലയം.

അഡ്വ. പി.സി. മാത്യു, പുലിക്കോട്ടിൽ

നവീകരണക്കാരുമായുള്ള വ്യവഹാരകാലത്ത് കോടതി നിരോധനംമൂലം പുലിക്കോട്ടിൽ ജോസഫ് മാർ ദിവന്നാസ്യോസ് തിരുമേനിക്ക് ആർത്താറ്റ്-കുന്നംകുളം പള്ളികളിൽ വിശുദ്ധ കുർബ്ബാന അർപ്പിക്കാൻ പറ്റാത്ത നില വന്നിരുന്നു. പുലിക്കോട്ടിൽ തിരുമേനി പരുമല കൊച്ചുതിരുമേനിയും ഒന്നിച്ച് കുന്നംകുളത്തേക്ക് എഴുന്നെള്ളാറാണ് പതിവ്. പനക്കൽ വീട്ടുകാരുടെ വക കുന്നംകുളം-ഗുരുവായൂർ റോഡിലുള്ള വിശാലമായ സ്ഥലത്ത് തിരുമേനിമാർക്ക് വിശ്രമിക്കാൻ 'സെഹിയോൻ ബങ്കളാവ്' എന്ന പേരിൽ ഒരു കെട്ടിടം നിർമ്മിച്ചിരുന്നു. ഇടവകക്കാർക്ക് വിശുദ്ധ കുർബ്ബാനയിൽ പങ്കെടുക്കാൻ അടിയന്തിരമായി എന്തെങ്കിലും ചെയ്തേ പറ്റൂ എന്നുള്ള നിലവന്നപ്പോൾ സെഹിയോൻ ബങ്കളാവിന്റെ സമീപത്തായി, മെയിൻ റോഡിനോടു ചേർന്നുള്ള സ്ഥലത്ത് പനമ്പ്, മുള, ഓല എന്നിവ ഉപയോഗിച്ച് ഒരു താൽക്കാലിക ചാപ്പൽ നിർമ്മിച്ചു. പുലിക്കോട്ടിൽ തിരുമേനിയുടെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ പരുമല മാർ ഗ്രിഗോറിയോസ് കൊച്ചുതിരുമേനി ആദ്യമായി ആ ചാപ്പലിൽ വി. കുർബ്ബാന അർപ്പിച്ചു. പുതുതായി പണിയിച്ച ഒരു മേശ ത്രോണോസ്സായി ഉപയോഗിച്ചാണ് കൊച്ചുതിരുമേനി കുർബ്ബാന അർപ്പിച്ചത്.

പരുമല തിരുമേനി ദിവ്യബലി അർപ്പിച്ച ആ സ്ഥലം പിന്നീട് ഭക്തജനങ്ങൾക്ക് പ്രിയപ്പെട്ട അഭയസ്ഥാനമായിത്തീർന്നു. പരുമല തിരു

മേനിയുടെ ദേഹവിയോഗശേഷം പുലിക്കോട്ടിൽ ജോസഫ് മാർ ദിവന്നാസ്യോസ് തിരുമേനി പരുമല തിരുമേനിയുടെ സ്മാരകമായി ഒരു കുരിശുപള്ളി തൽസ്ഥാനത്ത് പണിയിച്ചു. പരുമല തിരുമേനിയെ ദൈവതുല്യം കരുതി ആരാധിച്ചുവന്ന ഒരു വിഭാഗം ജനങ്ങൾ അന്ന് കുന്നംകുളത്ത് ഉണ്ടായിരുന്നു. അവർക്ക് പരുമല തിരുമേനിയുടെ സ്മാരകകുരിശുപള്ളിയ എത്രമാത്രം അനുഗ്രഹപ്രദമായിത്തീർന്നു എന്നു പറഞ്ഞറിയിക്കാൻ പ്രയാസം.

താൽക്കാലിക ചാപ്പലിൽ പരുമല തിരുമേനി നാട്ടിയ ഒരു കരിങ്കൽ കുരിശ് പുലിക്കോട്ടിൽ തിരുമേനി പുതിയ ചാപ്പൽ പണിതപ്പോൾ കിഴക്കുവശത്തായി ഭിത്തിയോട് ചേർത്ത് ഉറപ്പിച്ചു നിർത്തി. പരുമല തിരുമേനിയുടെ ഒരു പല്ല് കുന്നംകുളത്ത് വെച്ച് പറിഞ്ഞപ്പോൾ കിടങ്ങൂർ തറവാട്ടിലെ ഒരു ഭക്തൻ ആ ദന്തം തിരുമേനിയോട് ചോദിച്ചുവാങ്ങി നിധിപോലെ സൂക്ഷിച്ചുവെച്ചിരുന്നു. ആ പല്ല് ഒരു പേടകത്തിലാക്കി കുരിശുപള്ളിയിൽ സ്ഥാപിച്ചു. ഈ പള്ളിയാണ് കുന്നംകുളം സെന്റ് ഗ്രീഗോറിയോസ് കുരിശുപള്ളി.

ഈ ചാപ്പൽ ഇരിക്കുന്നതിന് കിഴക്കുവശത്തുള്ള പറമ്പിലായിരുന്നു പരുമല തിരുമേനിയുടെയും പുലിക്കോട്ടിൽ തിരുമേനിയുടെയും ഉത്സാഹത്താൽ സെയ്ന്റ് ഇഗ്നേഷ്യസ് ഹൈസ്കൂൾ പള്ളിവകയായി സ്ഥാപിച്ചു നടത്തിവരുന്നത്. പഴയ കൊച്ചി രാജ്യത്തെ മൂന്നാമത്തെ ഹൈസ്കൂളായിരുന്നു അത്. പുലിക്കോട്ടിൽ തിരുമേനിയുടെ കാലശേഷം സഭയിൽ വഴക്കും, വട്ടിപ്പണക്കേസും തുടങ്ങിയപ്പോൾ ഹൈസ്കൂൾ നടത്തിക്കോണ്ടുപോകാൻ പ്രയാസം അനുഭവപ്പെട്ടു. കൊച്ചി സർക്കാർ സ്കൂൾ ഏറ്റെടുത്ത് നടത്താൻ തയ്യാറായപ്പോൾ സ്കൂൾ വിട്ടുകൊടുത്തു. പെൺകുട്ടികൾക്കുള്ള ഹൈസ്കൂളായി സർക്കാർ അത് നടത്തിവരുന്നു.

പരുമല തിരുമേനിയെ പരിശുദ്ധനായി മലങ്കര സുന്നഹദോസ് പ്രഖ്യാപിക്കുന്നതിനു മുമ്പ്തന്നെ അദ്ദേഹത്തെ വിശുദ്ധനായി കുന്നംകുളം ജനത അംഗീകരിക്കുകയും, പരിശുദ്ധന്മാരുടെ പേരിൽ മാത്രം പണിയപ്പെടാവുന്ന ദേവാലയം മുൻകൂട്ടിത്തന്നെ നിർമ്മിച്ച് ആരാധന നടത്തിപ്പോരികയും ചെയ്തു എന്നുള്ളതാണ് ഈ ചാപ്പലിനുള്ള പ്രാധാന്യം. ജനങ്ങളുടെ അംഗീകാരമാണല്ലോ പരമപ്രധാനം. ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ തന്നെ പരിശുദ്ധനായിട്ടാണ് ജനങ്ങൾ ചാത്തുരുത്തി തിരുമേനിയെ കണക്കാക്കി വന്നിരുന്നത്.

കാലക്രമത്തിൽ *മെത്രാച്ചന്റെ കുരിശുപള്ളി* എന്നു കുന്നംകുളത്തുകാർ ആദരപൂർവ്വം വിളിച്ചുവന്നിരുന്ന പ്രസ്തുത ചാപ്പലിൽ ആരാധകർ

ക്രമാതീതമായി വർദ്ധിക്കുകയും ഭക്തജനങ്ങൾക്ക് നിൽക്കാൻ ചാപ്പലിൽ ഇടം മതിയാകാതെ വരികയും ചെയ്തപ്പോൾ വലിയ ഒരു പള്ളി പണിയാനുള്ള ആലോചനയായി. ചാപ്പലിനു തൊട്ടുപുറകിൽ ഒഴിഞ്ഞുകിടന്നിരുന്ന പള്ളിവകസ്ഥലത്ത് ആധുനികരീതിയിലുള്ള ഒരു വലിയ ദേവാലയം പണിയാൻ 1959 നവംബർ 22-ാം തീയതി കൂടിയ ആർത്താറ്റ് - കുന്നംകുളം മഹാഇടവക പൊതുയോഗം തീരുമാനിക്കുകയും 1959 നവംബർ 25-ാം തീയതി പള്ളിയുടെ ശിലാസ്ഥാപനം. ഗീവർഗ്ഗീസ് ദ്വിതീയൻ കാതോലിക്കാ ബാവ, കൊച്ചി ഇടവകയുടെ പൌലൂസ് മാർ സേവേറിയോസ് തിരുമനസ്സിലെ സഹകരണത്തോടുകൂടി നിർവ്വഹിച്ചു. പണി പൂർത്തിയായ ദേവാലയത്തിന്റെ കൂദാശ 1968 ഡിസംബർ 31-ാം തീയതി പ. ഔഗേൻ കാതോലിക്കാ ബാവാ മറ്റു തിരുമേനിമാരുടെ സഹകരണത്തോടെ നിർവ്വഹിച്ചു.

പരുമല തിരുമേനി താൽക്കാലിക ചാപ്പലിൽ മേശ ഇട്ടാണ് വി. കുർബ്ബാന ചൊല്ലിയിരുന്നതെന്ന് സൂചിപ്പിച്ചുവല്ലോ. പ്രസ്തുത മേശ പുത്തൻകാവിൽ മാർ പീലക്സിനോസ് തിരുമേനി കുന്നംകുളത്തിനടുത്ത മരത്തംകോട് ചാപ്പൽ നിർമ്മിച്ചപ്പോൾ അങ്ങോട്ടുകൊണ്ടുപോയി, അത് ത്രോണോസായി ഉപയോഗിച്ച് ചാപ്പലിൽ ആദ്യ കുർബ്ബാന ചൊല്ലി. തിരുമേനിയുടെ കരസ്പർശത്താൽ പവിത്രീകരിക്കപ്പെട്ട പ്രസ്തുത മേശ ഇപ്പോഴും മരത്തംകോട് പള്ളിയിൽ ഭക്തിപൂർവ്വം സൂക്ഷിച്ചുവെച്ചിട്ടുണ്ട്.

❑